

tjen folket

februar
1986

KK-året

UT PÅ GATA UT SOM KOMMUNISTER

*

Gjennom KK-året har vi tatt på oss ei djerv målsetting. Vi skal både styrke kvaliteten på KK, utbredelsen av KK, bruke KK som politisk påvirker - og gjennom KK-arbeidet omstille partiet til nye tider. KK-året er et av tiltaka i å synliggjøre partiet overalt hvor det finnes revolusjonære, og det første store løftet for å fornye og styrke partiet.

Gjennom 4-årsplanen skal vi inn i de fjerneste krinker og kroker.

Vi er igang med en langvarig storreingjøring. Og støvet ligger tjukt.

det viktigste nå er å få gjennomført diskusjonene i partilaga. dersom ikke partilaga blir mobilisert til KK-året, veit vi at resultatet kan bli magert. Fordi mange partilag jobber oppsplitta og tildels planløst, har mye av massearbeidet, kontakten og inspirasjonen fra vanlige folks liv tørka inn. Kampanjer og store løft som ideelt sett skulle ha som virkning at det store flertallet av partimedlemmer blei aktivisert, har hatt en lei tendens til å bli de helt overbeviste og ensomme heltenes kampanjer og løft.

All den kunnskapen, kampvilja og pågangsmotet som finnes hos det enkelte partimedlem blir ikke utnytta. Organisasjon er ikke først og fremst et spørsmål om mengder; god organisasjon er et spørsmål om kvalitet, om evna til å slå konsentrerte slag på samme tid. Gjennom økt kvalitet vil antallet øke. Skal KK-året bli en suksess, er det absolutt nødvendig at partilaga som kollektiv blir mobilisert. Og det kan bare skje gjennom vennskapelig diskusjon, ikke gjennom påbud og tvang. Målet må være at hele partilaget kommer igang med KK-året, for øyeblikket vil det si å verve mange nye abonnente i vinterkampanja.

Målet må også være at hvert **eneste** medlem i partilaget gjør noe KK-arbeid. Hva den enkelte skal gjøre, må sjølsagt vurderes. Vi trenger innsats på alle nivåer.

Den eneste måten å oppnå et slikt mål på, er at partilaget tar alvorlig å gjennomføre lagsdiskusjonen om KK-året.

Arne L [redacted]

*

Obligatorisk partidisk.:

UTVEIER FOR DEN 3. VERDEN

I forrige nr. av TF trykte vi et diskusjonsopplegg og forslag til litteratur til avdelingsmøtet om den 3. verden, som skal avholdes i vår. Møtet er en del av "den store kapitalismediskusjonen".

Når vi legger opp til at partiet skal diskutere dette emnet, så er det flere grunner til det:

- Den første, og viktigste, er at situasjonen for folkene i den 3. verden er det største politiske og moralske spørsmålet i vår tid. Det dreier seg om tilværelsen og framtida for flertallet på jorda. Når flere av innlederne på konferansen "Utveier for den 3. verden" så folkemord på de fattige bondemassene i disse landa som en høyst aktuell og reel mulighet, da er dette et spørsmål som ingen kan stille seg likegyldig til. Da må vi diskutere hvordan denne situasjonen har oppstått, hvilke krefter som har frambrakt den, og hva som kan gjøres for å forhindre at noe sânt skjer.

- Den andre er at vi alle lever på samme klode. Det som skjer i den 3. verden, vil også få virkninger for oss her i Norge. For å forstå hvordan vår egen framtid kommer til å bli, må vi kjenne til utviklinga i den 3. verden.

- Den tredje er at vi, som anti-

imperialister i et imperialistisk land, må finne ut av hvordan vi skal slåss mot **norsk** imperialismisme overfor den 3. verden. Norsk økonomi er en del av det verdenskapitalistiske systemet som knuger de fattige landa. Anti-imperialister i Norge må **både** støtte den kampen som folk i den 3. verden sjøl kjemper for å frigjøre seg, **og** kjempe mot det norske borgerskapets deltaking i utsuginga av den 3. verden. Dette siste reiser en del spørsmål som vi hittil har diskutert altfor lite: Hvordan virker norsk kapitalistisk økonomi og økonomisk politikk inn på sultproblemene i verden? På utviklinga av gjeldskrisa? Hvordan fungerer norsk u-hjelp?

Hva bør diskuteres?

For å lette diskusjonen har vi samla en rekke artikler fra Klassekampen i et hefte, som kan bestilles fra partikontoret. Artiklene er delvis reportasjer og kronikker i tilknytning til 3. verden-konferansen i høst, delvis ander artikler om samme tema. Hftet inneholder også to artikler av Rune O., fra bladet "Folkevett", som tar opp Sovjets forhold til den 3. verden. Vi

anbefaler sterkt at dette heftet blir brukt i forberedelsen av lagsmøtet om den 3. verden.

AKP (m-l)s syn er at den 3. verden bare kan frigjøre seg ved å styrte imperialismen. Folkemassene i den 3. verden og arbeiderklassen og det arbeidende folket i de kapitalistiske landa må slåss sammen mot kapitalisme og imperialism, for sosialisme og kommunisme.

Dette er det langsiktige målet vårt. Men også i dag er det viktig at kommunister og andre anti-imperialister slåss mot utbyttinga av den tredje verden og reiser politiske krav mot sitt eget borgerskap som dreier seg om disse spørsmåla. Hvilke krav dette skal være, må diskuteres. Vi foreslår at diskusjonen tar utgangspunkt i de tre områdene: sult, gjeldskrise, u-hjelp. hvilke krav skal vi her i

Norge reise på disse områdene for å ta opp kampen mot det norske borgerskapets deltaking i utbyttinga av den 3. verden ?

For å stimulere diskusjonen, kan det være lurt å ta utgangspunkt i følgende:

1) AKP (m-l)s nåværende arbeidsprogram (utgitt i 1983) om utsuginga av den 3. verden. Det står litt om dette i kap. 2, "Norsk økonomi", særlig under avsnittet "Norsk økonomi og verden". Det står også litt under kap. 17, "Internasjonal solidaritet", særlig under avsnittet "Utbyttinga av den 3. verden". (Disse utdraga er også trykt opp i det 3. verden-heftet som er omtalt ovenfor). Er det som står i disse avsnittene riktig ? Er analysa riktig, er de konkrete krava riktige ? Er det som står der tilstrekkelig ? Hva mener dere bør stå i et nytt, revidert arbeidsprogram om disse spørsmåla ?

2) En artikkel fra Arbeiderbladet 18/12 - 85, der stortingsrepresentant Sigbjørn Johnsen fra DNA framsetter en del forslag til hvordan han mener gjeldskrisa kan løses. (Denne artikkelen er også trykt opp i 3. verden-heftet). Han foreslår bl.a. følgende:

- Låna til landa i den 3. verden må nedskrives til den realverdien de opprinnelig hadde da de ble tatt opp midt på 70-tallet.

- "Vi må tilføre Det internasjonale pengefond ny, frisk kapital og gi Pengefondet muligheten til å koordinere konkret handling for å løse gjeldsproblemene. Vi må styrke Verdensbankens muligheter for å yte lån i første rekke til de fattigste landene. Lån der en har et fast tak på renten, og som gis til de enkelte land uten vilkår om å føre en bestemt innenlandsk økonomisk og

sosial politikk."

- "Vi må gjennomgå de tilgodehavender som Norge - offentlig eller gjennom private interesser - har i de fattige land, med sikte på en sanering av gjelden. Norge kan videre bruke en del av "overskuddet" på valutareservene, som pr. 1 desember 1985 er på ca. 30 milliarder kroner, til å kjøpe obligasjoner i Verdensbanken for å styrke kapitalgrunnlaget i Verdensbanken."

Hvordan vurderer vi disse forslaga? Enig/uenig? Hvilke forslag/krav bør vi eventuelt reise i stedet? Hvordan vurderer vi den analysa/ det helhetssynet Johnsen gir uttrykk for?

Innretting på praksis !

"Den store kapitalismediskusjonen" skal ikke først og fremst være en "interessant studiebevegelse". Den skal gjøre oss bedre i stand til å føre kamp, til å gjøre noe i

praksis. Diskusjonen om den 3. verden bør også følges opp i praksis. Sommeren 1985 ble f.eks. ungdommer over hele verden tent av "Live Aid"- bevegelsen. Kan engasjementet fra denne bevegelsen føres videre og utvikles skarpere politisk? Hvordan skal vi gå fram konkret og praktisk for å reise disse spørsmåla i opinionen?

En anledning til å reise disse spørsmåla, er 1.mai. Vi går inn for at det arrangeres ei "3.verden-uke" i tilknytning til lagsdiskusjonen, uka 14 - 19 april. (Det betyr at lagsdiskusjonen må være avholdt før dette tidspunktet). Uka innrettes på mobilisering til 1. mai. Paroler om boikott av Sør-Afrika må stå sentralt, men også andre spørsmål bør tas opp. Diskuter hvilke paroler som bør reises 1. mai. Er f.eks. "Imperialisme betyr sult" et godt forslag? I 3. verden-uka bør det avholdes stands og drives mobiliseringsarbeid på andre måter. Der det finnes Rød Ungdom bør uka samordnes med dem.

SKAU

**1. MAI -
IKKE EN
"DAG"
MEN EN
KAMP!**

I mange år var 1. mai dagen for sosialdemokratiets årlige signingsferd gjennom gatene. Den var et rituale – ikke en levende kampdag. Dette endra seg mot slutten av 60-åra og inn i 70-åra: Vietnam-solidariteten, anti-EEC-kampen, de "nye" streikene, den nye kvinnebevegelsen, kritikken av DNA/LO-toppens klassesamarbeid tok 1. mai i bruk og gjorde dagen til en kamp på nytt.

1. mai har ingen mening hvis den ikke tas i bruk av de virkelige bevegelsene som finnes, de kampene som pågår, av det som er viktig for folk. Vi, som har æra av å ha gjenreist 1. mai som kampdag, må derfor ikke forfalle til bare å plukke fram de gamle parolene fra ifjor og håpe at noen vil stille seg bak dem. 1. mai skal være et uttrykk for den klassekampen som pågår, og 1. mai skal forsterke og skjerpe denne kampen. Å jobbe med 1. mai betyr at vi må se oss om i samfunnet, se hvilke krefter som er i bevegelse og gå i gang med å mobilisere dem.

Men 1. mai-arbeidet vårt er også en del av en langsiktig strategi – et ledd i arbeidet med å bygge opp de kreftene som i første omgang må slåss mot borgerskapets måte å omstille Norge på, i andre omgang slåss for **sin egen** omstilling – sosialismen. Derfor er det f.eks. viktig at vi, i tillegg til det tradisjonelle kjerneproletariatet, legger vekt på å mobilisere den "nye", kvinnelige arbeiderklassen, som for en stor del finnes i offentlig sektor. Uten at de kommer med i kampen, vil arbeiderklassen måtte slåss med den ene handa bundet på ryggen i de harde konfrontasjonene som nå kommer.

Motstanden har mange kilder.

Arbeiderklassen og det arbeidende folket vil i tida framover trenge enhet, på kryss og tvers av alle tradisjonelle skillelinjer. 25. september 1972 skjedde det et slags mirakel her i landet. Det ble nei i folkeavstemninga om EEC, trass i at DNA og Høyre, med kapitalkrefter, politiske institusjoner, LO-apparat og hva de ellers kunne monstre av tilliggende herligheter sloss for å få et ja. Hvordan kunne miraklet skje? Mange grunner, sikkert. Men en av dem var at det ble mobilisert mot EEC på så mange forskjellige grunnlag: fiskere og jordbrukere mot EEC, kunstnere mot EEC, arbeidere mot EEC, kvinner mot EEC, helsepersonale mot EEC, osv. osv. Alle hadde **sin** grunn til å slåss for det felles målet.

Kapitalens omstillign av Norge er i gang. Det har vært harde kamper, og det blir verre. I denne tida må vi huske erfaringene fra EEC-kampen: Motstanden har mange kilder, og disse kildene må flyte sammen på tvers av tradisjonelle skiller mellom fagorganiserte/ikke fagorganiserte, LO-forbund, forbund utafor LO osv. Tyssedalskampen var slik, en slags EEC-kamp i miniatyr. Det var nok mye av grunnen til at den endte med seier. Kampen for 6-timersdagen må bli slik. Og linja vår for 1. mai må være slik: Vi slåss mot kapitalsimen, vi mobiliserer alle kilder som finnes til denne motstanden, vi bygger enheten og lar folk se i praksis at de går sammen og støtter hverandre.

Klassekampetoga 1. mai skal være et bilde på den alliansen som må til for å kjempe mot de angrepa som nå kommer, og den alliansen som en gang skal gjøre slutt på kapitalens herredømme her i landet. Det er viktig at dette bildet blir stort, livlig og fargerikt, slik at

folk kan **se** kraf si, og framtida si !

Å gå i tog er en viktig erfaring.

Skrittet fra å **mene** noe til å **gå i tog** for det samme standpunktet, er et viktig skritt. Da har du stått fram, du har tatt et ansvar for det du mener, du har **handla**. Handlinger forandrer også tenkninga. Har du gått i tog for ei sak, har du forplikta deg på en annen måte enn om du bare har uttrykt en mening privat. Kanskje tør du enda mer neste gang ? Demonstrasjonstoget gjør dessuten et standpunkt synlig, gjør det til en **felles** mening, som mange står bak. Det er blitt ei kollektiv kraft. Kampen for å få folk til å gå i tog 1. mai er derfor en kamp for å **forandre** tankene til folk, og for å **organisere** kampen mot utbytting og undertrykking.

En del mindre steder som har opplevd sviktende oppslutning om 1. mai-togene de siste åra, har valgt minste motstands vei: De kutter ut demonstrasjonen og holder et møte i stedet. Men å være tilhører på et møte er noe langt mer passivt enn å gå i tog. Det må være ei viktig målsetting å ha tog ! Men det er ikke sikkert at toget bør ha hele den tradisjonelle "Faglig 1. mai-front"-plattforma dersom den bare mobiliserer 20 stykker. Kanskje vil det være riktig å ta utgangspunkt i lokale kampsaker, lage et grunnlag som har solid rot i folk på stedet og kan mobilisere mange ? Hvis det er en virkelig bevegelse, en sak, så bør **den** ut på gata 1. mai. Vitsen med 1. mai er jo å mobilisere folk !

Mindre steder som er i tivil om de skal ha tog eller ikke, bør derfor vurdere om de skal velge en annen taktikk enn det tradisjonelle

??

"Faglig første mai-front"-opplegget. Men vitsen med en slik alternativ taktikk må være å få kontakt med, og kunne utvikle, nye folk. Vi kastrerer ikke det politiske grunnlaget vårt for å få med 3 sure SV'ere som ellers ikke ville gått i toget vårt. **Det** er høyreopportunisme - ikke masselinje !

Den aktuelle situasjonen.

Den hovedprofilen vi hadde på 1. mai ifjor, er fortsatt god og gangbar. Samtidig må første mai-kampanja gå inn i, og utvikle de viktigste aktuelle kampene i Norge nå. Jeg skal nevne noen:

- Sør-Afrika. Den neste væpna revolusjonen i verden vil høyst sannsynlig skje i Sør-Afrika. Den væpna kampen bygger seg opp nå. Friggjøringskampen til de svarte i Sør-Afrika rammer norsk imperialisme, og vi ser hvordan de ulike kreftene i borgerskapet vrir på seg: Rederforbundet med sine dramatiske utkjør om nasjonal katastrofe dersom registreringsforslaget blir gjennomført, regjeringa som nå prøver å vri seg unna det registreringsforslaget som opprinnelig var et ynkkelig kompromiss for å omgå kravet om forbud mot oljefrakt, DNA som verken vil støtte ensidig norsk boikott eller forbud mot oljefrakt,

LOs internasjonale sekretær Kåre Sandegren som er et ekko av Gro Harlem Brundtland i dette spørsmålet. Solidariteten med Sør-Afrika er en kamp direkte mot hjertet i det norske borgerskapet (som kjent har borgerskapet ei lommebok der hvor andre har et hjerte). DNA-ledelsen velger side for lommeboka, med LO-ledelsen på lasset.

1.-mai-kampanja må brukes til å utfordre både DNA- og LO-ledelsen på Sør-Afrika-standpunktet deres. Og den må brukes til å mobilisere **alle** dem som holder på å kvæles av det offisielle Norges dobbeltmoral, og som tennes av begeistring for et heltetodig **opprør** i den 3. verden.

Tariff-oppgjøret: Før valget gikk DNA ut med at de fagorganiserte ikke ville ha noe særlig lønnpålegg, de "prioriterte 37 og en halv times uke". NAF har imidlertid gitt klare signaler om at arbeidstidsreduksjon sitter svært langt inne, for å si det mildt. Derimot ivrer de for en "oppmyking" av normalarbeidsdagen, for mer fleksibel drifts- og arbeidstid, så både maskiner og arbeidskraft kan utnyttes maksimalt. Å tro at LO-ledelsen vil være noe bolverk i kampen for å forsvare normalarbeidsdagen er en farlig illusjon. Deres siamesiske tvilling, DNA-toppen, har jo sjøl kjørt ut ei "frihetskampanje" som i

innhold ligger nær opp til det Kraby ønsker. Vi risikerer et O-oppgjør både når det gjelder lønnstillegg og redusert arbeidstid, samtidig som første spiker blir slått i kista til normalarbeidsdagen.

1. mai bør vi bære fana "6 timers normalarbeidsdag med full lønnskompensasjon." Det er et helt riktig krav som det er sator bevegelse bak. Men samtidig bør 1. mai også ha brodd mot alle forsøk på å rive ned eller uthule normalarbeidsdagen. Vi stiller det offensive kravet om 6 timers arbeidsdag, men vi må også forsvare det generasjoner av arbeidsfolk før oss har kjempa igjennom.

Oljeprisen og dollarkursen går nedover, og dystre menn står fram på skjermen og forteller at nå havner Norge snart på fattigkassa. "Nå ville det ikke være fosvarlig å gjennomføre reformer."

Argumentet med oljeprisen vil bli brukt for alt det er verdt for å tvinge igjennom ytterligere innstramminger og nedskjæringer. Det skal bli harde tider for barn, ungdom, sjuke og gamle, for alle som jobber i offentlig sektor. Det skal bli harde tider for alle kvinnene som jobber der.

Da pengene strømmet inn, ble det sagt at vi måtte spare i de sju

feite åra for å kunne møte eventuelle magre år. La oss konfrontere borgerskapet med disse utsagna nå ! 1. mai bør brukes til å mobilisere **mot** forsøkene på å bruke synkende oljepriser til å trykke vanlige folk enda lenger ned i søla. Hva med en rasende seksjon av gamle "grå pantere" i 1. mai-toget ?

Det som skjer på oljemarkedet reiser også spørsmålet om norsk imperialisme. OPEC har prøvd å holde igjen på oljeproduksjonen for å holde prisene oppe, det samme gjør en del oljeproduserende 3. verden-land utafor OPEC. Men Norge er først og fremst ute etter å karre til seg større markedsandeler. Den aktuelle situasjonen nå er en åpning for å reise diskusjonen om imperialismen som system, og Norges plass i dette systemet. 1. mai bør også være den dagen da vi prøver å fange opp engasjementet fra "Live Aid"-bevegelsen og politisere det. Gjennom partiets 3. verden-konferanse og lagsdiskusjonene om den 3. verden får vi mye stoff om temaet. Vi bør også diskutere 1. mai-paroler som kan gripe inn i denne tematikken.

En av de store kampene i fagbevegelsen det siste året har dreid seg om LOs tvangsekteskap med

DNA. Det er blitt rasla med sabler og trua med eksklusjoner før LO nå har prøvd med en slags "hertuginnens omfavnelse" for å gjøre dette til "sin" diskusjon. Men det er fullt av sprengstoff i denne saka, og det sprengstoffet bør brukes i 1. mai-kampanja. "Fri og uavhengig fagbevegelse" dreier seg ikke bare om et abstrakt demokrati-krav. Det dreier seg om at tvangsekteskapet binder LO til en politikk som er i strid med medlemmenes interesser. Slik det nå er, er f.eks. ikke LO fri til å solidarisere seg med de svartes frigjøringskamp i Sør-Afrika, men legger seg på DNAs vasne linje. Dette er viktig å få fram.

Kampen for 6-timers-dagen er nevnt, det er en levende kamp som mange brenner for. Det samme er porno-kampen, en av de største og breieste massebevegelsene i landet for tida ! Vi bør kutte ut formelen "det skal være **en** kvinneparole", og heller se på hva som er viktige og levende kampsaker.

Ellers bør vi være klar over at seieren i abort-kampen kan være i fare. Motstanderne mobiliserer - de har planer om stormønstring i Oslo i mai og høring til høsten. Her gjelder det å være årvåken !

Mange viktige saker kunne nevnes i tillegg: Afghanistan (vår på vakt mot ideen om en "politisk løsning" etter mønster av "Fred i Vietnam"), kampen mot rasismen (kanskje kommer saka mot de som sprengte Nor-moskeen opp i vår, da bør vi utnytte interessen og publisiteten til å mobilisere på anti-rasisme), Sterkt, uavhengig forsvar, kampen for arbeidsplassene, samenes sjølråderett (diskusjonen om sameting med **vetorett** er svært aktuell), økologi, arbeidsmiljø, kamp mot begge supermaktene, ungdommes situasjon.

Klassekampetoga må ha et godt og skarpt politisk grunnlag. Men det hjelper ikke **hvor godt** grunnlaget er dersom vi ikke bruker det som et redskap for å **slåss** og for å **mobilisere**. Vi må ha **kamp** om 1. mai, avispolemikk og diskusjon folk imellom. Og vi må drive massearbeid, personlig mobilisering for å få folk i tog. 1. mai er ikke et fødselsdagsselskap til ære for oss sjøl, det er et slag mot klassefienden (også den i DNA/LO-toppen), og det er en kamperfaring for mange, nye folk.

Topp-plansforhandlinger eller massenobilisering ?

De første åra klassekampetoga ble arrangert, var vår innflytelse i samorganisasjonene rundt omkring liten. Forhandlinger i samorg. var ikke noe stort og aktuelt tema. Vi arrangerte 1. mai ved å sette ned en komite bestående av forskjellige slags folk, og så organiserte vi seksjonsledelser som mobiliserte til de ulike seksjonene.

Etter som vår faglige innflytelse vokste, ble kampen i samorg.ene viktigere. Mye av kampen om grunnlaget for 1. mai ble ført innad i samorg.ene. En del steder vant vi fram, og 1. mai-tog med et hederlig politisk grunnlag gikk i samorg.regi.

Dette er bra. Det er ingen grunn til at sosialdemokratene skal få ha samorg.ene i fred. Kampen om 1. mai i samorg.ene er en del av kampen om hegemoniet i fagbevegelsen. Alle husker den ytterst pinlige forestillinga DNA måtte sette i scene i Oslo samorg ifjor for å få Gro Harlem Brundtland på Youngstorgets talerstol 1. mai.

Men det har også utvikla seg en dårlig tendens i kjølvannet av dette: En del steder venter en og

venter en på avklaring i samorg. før mobiliseringsarbeidet setter i gang. Når avklaringa endelig kommer, er det kanskje bare ei uke igjen til den store dagen, og massearbeidet blir heller sjabert. Kanskje er det så lite tid at en

svelger store opportunistiske kameler for å slippe å arrangere noe eget.

Når samorg.forhandlingene **blir** selve 1. mai-arbeidet, bidrar det også til å passivisere en masse folk som har like mye "rett til" 1. mai som "vi i fabbevelsen". SV har alltid brukt som argument for å gå i DNA/LO-ledelsens tog at "1. mai er fagbevegelsens dag". Men 1. mai er **arbeiderklassens og alle undertryktes** dag, og det er noe annet og mye mer. Å snevre inn 1. mai-arbeidet til samorg.forhandlinger, det er syndikalistisk innskrenkahet. Vi må utnytte den faglige styrken vi har vunnet til å føre friske kamper om 1. mai i samorg.ene, og seirer vi, er det flott ! Men vi må også finne igjen mer av de styrkene vi hadde fra før: allsidigheten, seksjonsmobiliseringa, starte massearbeidet med en gang på saker og paroler, ikke vente til forhandlingene var sluttført. "Forhandle ut fra styrke," sa vi tidligere. Med det mente vi at motparten skulle vite at vi hadde en bevegelse i ryggen, at vårt tog kom til å bli stort og fargerikt med eller uten dem. Det er fortsatt et riktig prinsipp. Men da kan vi ikke avvente forhandlingenes gang før vi beveger oss ut blant folk. Uansett hvor dyktig vi kjemper i samorg.ene, så er det bare personlig massearbeid og politisk kamp som kan føre til store 1. mai-tog !

Kjersti Er.

RV-DEBATT

I følge årsplanen for 1986 skal vi prioritere en diskusjon om partiets parlamentariske arbeid her i TF dette året. I dette nr. kommer en artikkel av Jahn A. , som både reiser endel innvendinger mot SKs oppsummering av siste valg og legger fram synspunkter på vårt parlamentariske arbeid forøvrig.

I forrige nr. (des.-85) hadde vi en valgkommentar fra Jens A. , Valgoppsummeringa fra SKAU sto i TF - okt. -85.

Red.

*

VALGET 1985: STÅR M-L-BEVEGELSEN VED EN KORSVEI?

Av JAHN /

Det er uenighet om hvordan vi skal betrakte valgresultatet fra 1985. Uenighetene dreier seg selvsagt ikke om vi gjorde et "møkkavalg". I det spørsmålet er tallenes tale klar. Uenighetene dreier seg om hvilke konsekvenser resultatet skal få for det videre arbeidet.

Jeg mener valgtilbakegangen var dramatisk, og er uenig i de oppsummeringene og konklusjonene som ble gjort av partiets ledelse de første ukene etter valget. Jeg er ikke uenig i alle enkeltstandpunktene, men mener at de var utilstrekkelige og ikke "to the point". Jeg mener partiet står ved en korsvei, og at den linja vi legger oss på over noen år vil bestemme partiets være eller ikke være. Det er dette standpunktet jeg skal utdype i dette innlegget.

DET RÅDENDE SYN

En skal være forsiktig med sjøl å framstille det synet en er uenig i. Det er ikke lett, særlig fordi argumentene i de diskusjonene vi har hatt til nå har vært forskjellige, og har forandret seg over tid. Allikevel kan det være nyttig for å klargjøre eget standpunkt.

Min framstilling av det rådende syn er sånn: "I valget ble vi først og fremst rammet av problemet med at folk stemmer taktisk. Stortingsvalget ble et regjeringsvalg. Et AP i opposisjon sto fram som et bedre alternativ enn HØYRE, og folk syntes den "lille forskjellen" var biktigere enn "den store". Vi hadde ikke vesentlige feil i politikken - ihvertfall ikke i forhold til i 1983, hvor vi gjorde vårt beste valg til nå. Det hadde ikke nyttet nesten uansett hva slags politikk vi hadde hatt.

Partiet har over flere år blitt mindre og massearbeidet har blitt dårligere. Kombinert med presset fra sosialdemokratiet førte det til tapet av stemmer.

Partiets problemer - spesielt problemene med livet i grunnorganisasjonene - ble oppsummert i beretninga til partiets landsmøte i 1984, og løsninga ligger i partiplanen som ble vedtatt i juni 1985 - 3 mnd. før valget. Planen foreskriver bl.a.:

- Satsing på grunnorganisasjonene
- Den store kapitalismediskusjonen som skal gjøre partiet til et politisk verksted gjennom utvikling av politikk på nye områder.
- KK-året, som skal spre avisa til flere, gjøre innholdet bedre og trekke partiet med i forpliktende arbeid med avisa.

Valgresultatet endrer ikke vesentlig på oppsummeringa av problemene, og svarene på de problemene

valgresultatet. ~~Leiste~~, ligger i bunn og grunn i planvedtaket fra 3 mnd. før valget. Å lese dem betyr å sloss for å sette planvedtaket ut i livet."

Planvedtaket er pr. definisjon partiledelsens plattform for bygginga av partiet. Mine standpunkter bryter med denne plattformen på enkelte områder.

TILBAKEGANGEN - ET DRAMATISK VARSEL

Her skal jeg legge fram noen tall som sælig sammenlikner resultatet fra 1985 med resultatet i 1983. Noen vil vel hevde at det ikke går an å sammenlikne resultatet fra et stortingsvalg med et lokalvalgresultat. Jeg gjør det nå likevel, og dere er jo allerede advart.

I 1985 fikk vi 14.800 stemmer. Det var 3.800 mindre enn forrige Stortingsvalg, og 11.350 mindre enn i 1983. I prosent var tilbakegangen 20,5 i forhold til 1981, og 43,5 i forhold til 1983.

La oss stoppe opp her. La oss tenke oss at vi mistet 40% av våre faglige tillitsvalgte eller at 500 meldte seg ut av Kvinnefronten. Jeg er overbevist om at "varene ville bli tent og kirkeklokkene ville kime". Men det skjer ikke pga. tilbakegang i et skarve Stortingsvalg.

La oss se nærmere på stemmeutviklinga i de kommunene der vi har representanter i dag. Oslo holdes foreløpig utenom. Vi har i tillegg

til de to i Oslo. 2 representanter i 23 kommunestyre. I 1983 fikk vi 9.789 stemmer i disse 23 kommunene, i 1985 4.259 - altså et tap på 60%!

Vi har 5 representanter i 5 fylkesting. Der fikk vi 10.330 stemmer i 1983, mot 5.007 i 1985. Altså en halvering.

Tar vi for oss noen av RVs flaggskip, er utviklinga sånn: **Tromsø:** fra 1.204 i 1983, til 558 i 1985. **Trondheim:** fra 2.065 til 1.128. og **Bergen:** fra 1.730 til 828.

Vi har representanter i 3 kommuner kjent fra harde kamper for arbeidsplassene. Der var tilbakegangen enda mer markert. I **Sør-Varanger** gikk vi fra 129 til 62, i **Horten** fra 301 til 70 og i **Odda** fra 256 til 57.

Oslo kom desidert best ut av valgkampen med 5.275 stemmer mot 7.577 i 1983. Tilbakegangen var bare på 30%. Like interessant er det at Oslos andel av RVs totale stemmetall økte fra 29% i 1983 til nærmere 36% i 1985.

La det være helt klart: Et 1985-resultat i 1987 vil føre ti at vi mister ALLE fylkesting-representantene og 3/4 av kommunestyre-representantene.

Det som er dramatisk i denne valgkampen er **det store** tapet av velgere. På den andre sida, mistet vi ikke noen representanter.

Det dramatiske ved neste valg, kommunestyre- og fylkestingvalget i 1987, kan bli at vi mister nesten

alle våre 39 representanter, uten at vi trenger å miste en stemme mer enn de vi mistet i 1985.

Det tror jeg sannelig ville fungere dårlig både utad og innad, ikke minst innad. Og det vil sannelig ikke bli lett å sannsynliggjøre et Stortingsmandat i 1989 !

PRESSET FRA SOSIALDEMOKRATIET SKARPSTILTE PROBLEMENE VÅRE

De fleste forklarer valgtilbakegangen med presset fra Ap og problemet med regjeringsvalg. Det er forsåvidt greit, men det må ikke bli ei sovepute. Med mindre den sittende regjeringa sprekker før valget i 1989, vil problemet bli enda større enn i 1985. Det er derfor faltig å slå seg til ro med denne forklaringa. Jeg vil heller si at presset fra sosialdemokratiet skarpstilte våre egne problemer, og at det går an å legge opp en politikk og en taktikk for å møte den endrede situasjonen.

Det er ikke sånn at vi kan holde på i all evighet uten å komme videre. Det er ikke sånn at vi vil få framgang dersom vi bare "står på som vi stevner". Før eller siden vil vi få problemer med troverdigheta ute blandt folk, uavhengig vår gode vilje og prisverdige standpunkt. Før eller siden vil **NKP-syndromet** også bli en bær for oss.

FORSKJELLER PÅ -83 OG -85-VALGENE

La meg med en gang slå fast at også jeg mener at det er lettere å vinne stemmer i et lokalvalg enn i et stortingsvalg. Dels skyldes det at kandidatene våre, programmet og vår politiske praksis er mer knyttet til lokalsamfunnet. Dels fordi vi "har sjansen" til å få inn folk.

Og dels fordi problemet med regjeringsvalg ikke er så overskyggende. Sånn sett er det lettere å få 26.150 stemmer i lokalvalg enn det tilsvarende ved et stortingsvalg. Det er **en** forskjell.

Var det andre forskjeller ? De fleste mener at RVs politikk ikke var dårligere i 1985 enn i 1983. Dette punktet er det usikkert og uenighet om. Derfor foretar RV akkurat nå en intervju-undersøkelse blandt noen hundre RV-velgere, aktivister og partimedlemmer. Først når den undersøkelsen foreligger, kan vi uttale oss mer bestemt om dette.

Jeg mener at det ikke var noen **grunnleggende** forskjell på den politiske profilen ved de to siste valgene. Allikevel vil jeg påstå at vi hadde en **klarere** politisk profil i 1983 enn i 1985.

Våre politiske utspill i 1983 var knyttet til følgende saker:

- Bjartmar-listene
- Buvik-konferansen
- Bomberom
- Børsen
- Porno

Både Bjartmar-listeaksjonen og Buvik-konferansen tente og mobiliserte store deler av organisasjonen. Den nye RV-ledelsen ga varsel om nye fjes og ny stil. Vi gjorde en **bra** mediavalgkamp.

Vi manglet noe av dette "suget" i 1985. Men ikke helt. Utspillet om 6-timersdagen huskes av de fleste. Det samme gjør aksjonen "Jenter for Jorun", som etter min mening var et av de mest oppløftende innslagene i valgkampen.

Problemene vår ble ytterligere sementert ved at verken program eller valgprofil ble diskutert i grunnorganisasjonene.

Dette er **noen** forskjeller vi må være oppmerksomme på. Allikevel går det ikke an å stille linja fra 1983 som et alternativ til linja fra 1985, og påstå at den ville ha gitt oss **stor** framgang.

VAR VI FORBEREDT PÅ REGJERINGSVALG?

Allerede tidlig i 1984 begynte vi å drøfte situasjonen med regjeringsvalg. Den diskusjonen bølget mer eller mindre fram og tilbaake helt til valgdagen. Det var uenighet om hvordan dette skulle takles - f.eks. hva vi skulle svare dersom vi ble spurt om **vilket regjeringsalternativ** vi ville støtte. Det var også debatt om det var riktig å drive **valgkamp rettet mot DNA** når vi hadde ei Høyre-regjering.

I regjeringsspørsmålet havnet vi ned på denne linja: Vi vil ha bort den sittende regjeringa. Ei Ap-regjering vil ikke føre til noen grunnleggende forbedringer for folk. Det er ikke Stortinget som "**velger**" regjering. Det er **Kongen** som tar kontakt med den gruppering som ser ut til å ha størst parlamentarisk basis og ber vedkommende danne regjering. Vi vil eventuelt felle ei Ap-regjering på sak.

I spørsmålet om valgkamp mot Ap, var det enighet sentralt om å prioritere det høyt, ut fra følgende tankegang: Vi konkurrerer med Ap og SV om de samme folkene. Vi er først og fremst et **politisk alternativ** for arbeiderbevegelsen, og vår politiske eksistensberettigelse ligger først og fremst i å være et alternativ til sosialdemokratiet. Valgavisa "**Den store forskjellen**" var noe av det viktigste vi laga i valgkampen, og var et resultat av

denne tenkinga. I form er den bygd opp sli at vi tok Aps standpunkt og sammelignet det med Høyres. Deretter sammenlignet vi det med vårt standpunkt.

I den forstand kan vi si at vi var forberedt på regjeringsvalg. På den andre sida er det klart at vi hadde to viktige mangler - to avgjørende mangler:

1. Vi undervurderte styrken til Ap.

I den siste delen av valgkampen kom sosialdemokratiet sterkere enn vi hadde forutsett. De bød oss dermed hardere konkurranse på den konkrete politikken. F.eks. ble Ap i opionien stående som **partiet som krevde et bedre helsevesen**. Vi ble stående som **partiet som krevde et enda bedre helsevesen**, sånn var det på flere områder. Noen sier at vi ble et **overbudsparti**, og her ble lik de andre. Ikke fordi det var galt å reise kravene og ta utgangspunkt i folks behov - men at denne linja ikke traff i den aktuelle politiske situasjonen.

2. Kritikken og politikken vår ble atomisert.

Kritikken vår av sosialdemokratiet ble knyttet til mange enkeltsaker, men den ble aldri en **helhetlig** kritikk. Det samme kan sies om **våre** politiske saker. De ble en samling **gode enkeltsaker**, der det ble vanskelig å se hva slags politisk budskap eller tanke vi søkte oppslutning om. Aps program ble kalt "Ny vekst for Norge" - vår profil ble kalt "Den store forskjellen".

Vidoen vår er blitt kritisert for at den manglet politisk budskap. Den kritikken kan langt på vei sies å gjelde hele valgkampen. Vi sto fram med et atomisert politisk budskap. Og det er kanskje også en korrekt beskrivelse av den politiske tilstanden i ML-bevegelsen i dag.

DEN "GAMLE LINJA" UTKONKURRERT ?

Vårt varemerke har i stor grad vært knyttet til det å være uredde talsmenn/kvinner for folk, at folk må sluss sjøl, at vi skal avsløre svindel og korrupsjon, at vi skal tjene folket. Alt dette er utmerket. Men vi har altså fått konkurranse fra et Ap i opposisjon. Ikke i den forstand at partiet har skiftet karakter politisk (tvert i mot), men ved at de har reist mer kritikk og fremstilt seg som folkets talsmenn. De har tatt på seg en del kostymer som ligner våre. Mens vi f.eks. var aleine om å snakke om oljepengene i 1981, hadde vi hard konkurranse på dette området i 1985.

Vi ser på staten som et herskerorgan for borgerskapet. Samtidig er det sånn at staten spiller en overmåte stor rolle i norsk politikk og økonomi. Vi reiser svært mange av våre krav i form av bevilgningskrav til staten. Vi evner ikke i samme grad å synliggjøre og avsløre borgerskapet som klasse, og klasseinnholdet i politikken vår blir uklart.

Avsløring er et varemerke for oss, og her har vi gjort nye bra arbeid, f.eks. T-baneskandalen i Oslo. Men avsløring er ikke bare avsløring av personer, partier eller partigrupperinger. Det kan bli sånn at enkmeltavsløringer overskygger de politiske konklusjonene, og at avsløringsarbeid er-

statter mobilisering av egne medlemmer og massearbeid.

Det er derfor mye som taler for at den gamle linja er utkonkurrert. Noen vil kanskje si at taktikken med RV er forelda. Det tror jeg er å trekke konklusjonen for langt. Men la oss ta en slik diskusjon ! Jeg skal her begrense meg til å peke på tre hovedproblemer i arbeidet:

Første hovedproblem: Mangel på politisk fane

Valgkampen avdekket mangelen på et politisk program eller fane, som vi søker oppslutning om både blandt medlemmer og velgere. Partiets sosialismedebatt har skapt en klarere sosialisme-plattform. Problemet i den debatten, var at den ble **for de få** - og: Den beveget seg mer på det almene planet. **Vi har aldri greid å løse problemet med å knytte sammen sosialismen med dagskampen eller reformpolitikken vår.**

Her er jeg tilbake til motsigelsen som jeg skisserte i begynnelsen av innlegget. For noen kameratsier: Der er nettopp det problemet "Den Store Kapitalismediskusjonen" skal løse. **Jeg tror ikke denne debatten uten videre vil løse problemene våre.**

Pål S og Tron Ø har i sine siste bøker stilt problemet med politikk for ei ny tid. Mye av det arbeidet som gjøres i partiets utvalg har dreid seg om nye områder. Det er avholdt og blir avholdt flere viktige politiske konferanser, f.eks. 3.verdenkonferansen og Arbeiderkonferansen. Alt dette har kimen til ei ny linje i seg. **Men denne linja er på ingen måte hele partiets eiendom, og er på ingen måte ei linje folk kan ta stilling til som en helhet.**

Min kritikk mot den nye partile-

delsen og min sjøkritikk som RV-leder, er at vi ikke har stått fram med et politisk svar, ei politisk linje vi har bedt om oppslutning om. Fortsatt er politikken atomisert !

Kollektive løsninger - er det svaret ?

Jeg har derfor vært opptatt av å finne ut hva det svaet skal være. Her er jeg på utrygg grunn. Men jeg skal hive ut mitt standpunkt:

Mye av det materialet som er lagt fram om borgerskapets politiske offensiv, holdninga til fagbevegelsen, teknologisk revolusjon osv., peker i retning av oppsplitting av arbeiderklassen. Noen eksempler:

- Et utviklingstrekk er oppsplittinga av store bedrifter til mange mindre selskaper. Samtidig foregår det ei sentralisering av makta gjennom f.eks. Børsen.

- På noen bedrifter, f.eks. Siemens, har bedriftsledelsen et opplegg med kvalitetssirkler som kokkmer i direkte motsetningsforhold til klubbens arbeidsvilkår.

- På Norsk Data kjøpes folk opp gjennom retten til aksjekjøp - som et alternativ til fagorganisering.

- Borgerskapet har en ideologisk offensiv knyttet til blader som "Jeg", "Dine penger" og "Suksess". Dem amerikanske "how-to-do-it-literaturen" som skal lære folk å sno seg i systemet - ikke forandre det - florerer.

Opp mot denne oppsplittinga må vi sette **kollektive løsninger** som bærende tanke - som politisk fane. Dette må sjølsagt kombineres med kollektiv organisering og kollektiv kamp.

Dette betyr ei **klarere innretning** på politikken vår. Da blir det f.eks. et avgjørende spørsmål hvordan vi skal hindre at bedriftskubber som skal ivareta arbeiderkollektivets interesser, blir utkonkurrert av kvalitetssirkler, som bare betrakter de ansatte som enkeltindivider. Og det blir viktig å reise de kampsakene som binder folk sammen. F.eks. har de fleste damer, uavhengig av yrke og arbeidssted, interesse av 6-timersdagen.

Men ei sånn linje har svakheter. Begrepet "De kollektive løsningene" er i stor grad knyttet til sosialdemokratiets praksis. Derfor må ei sånn linje utformes i kamp mot de sosialdemokratiske fellesløsningene. Vi må reise kritikk av de ekisterende velferdstilbudene og stille alternativer. Kritikken av det nåværende helsetilbudet må ikke overlates til privatiseringskapitalen.

I fjor høst lanserte Gro Harlem Brundtland Aps "Frihetsdebatt". Den er i første rekke innretta på å nå velgere "til høyre". Målet er å gi et ideologisk svar på Høyres monopol på frihetsbegrepet, og lage ei fornya plattform for reformismen. I denne diskusjonen, særlig i

Arbeiderbladet, har de greid å trekke med seg toneangivende intellektuelle. **Ap framstår dermed som partiet der de viktige debattene foregår.**

Dette er ei kjempeutfordring. De reiser en debatt vi må ta sikte på å vinne - ihvertfall overfor noen titusen folk. Et Ap i opposisjon, kombinert med politisk og ideologisk debatt vi ikke deltar i, kan bli en svært farlig trussel mot **ML-bevegelsen**.

Plassen gir meg ikke anledning til å utdype mitt standpunkt. Jeg sier ikke at jeg har funnet de vises sten. Men jeg tror svaret må ligge i å binde sammen vårt politiske grunnlag - og hindre fortsatt atomisering. Da har vi også et standpunkt å tilby medlemmene - ikke bare en lovnad om mange viktige diskusjoner, analyser og apokalyptiske beskrivelser.

Andre hovedproblem: Valg og parlamentarisk arbeid er undervurdert

I Norge er det over 15.000 kommunestyre- og fylkestingrepresentanter. Vi har 39 av dem. Ut fra en sånn målestokk har de gjort en kjempejobb.

Problemet er at disse 39 jjobber veldig aleine. Det blir ikke en del av partiets helhetlige og bevisste politiske arbeid. Dette sliter ut representantene, som etter hvert ikke ser vitsen med sitt ensomme strv. Mange partifolk ser på arbeidet deres som et sekunda arbeidsfelt. Slike skjønner ikke at vi kan utnytte det til å få spredd svært mye politikk, utvikle taktikk og nå nye grupper med folk. Hva man enn måtte mene om RV og RVs framtid, må det bli et ufravikelig krav at det parlamentariske arbeidet, linjene for dette og organiseringa av det må inn i hele partiets arbeid.

Valgkamp

Dette har tradisjonelt vært den delen av det parlamentariske arbeidet som partiet og partiledelsen har brydd seg mest om. Men det finns ennå motstand mot dette arbeidet i partiet. Dette skyldes mange forhold, - mangelen på klart politisk budskap er ett. Uenighet om betydninga av å få folk inn - særlig på Stortinget - er en annen. Det trengs derfor en ny og gjennomgripende debatt om vitset med dette arbeidet i hele partiet.

Markering mellom valgene

I valgkampen legges det vekt på at alle markeringer skal skje i RVs navn. Så er det ikke mellom valgene. Når en reiser behovet for klarere RV-markeringer og et politisk tyngere RV-senter, møter en gjerne argumentet om behovet for klarere AKP-markeringer og et politisk tyngere AKP-senter. Dette problemet har vi aldri fått diskutert skikkelig igjennom - og det er et problem som rir oss. Hvordan skal en kunne få oppslutning om ei RV-linje i valg, når RVs sentrale linje mellom valgene i stor grad består av kommentarer og innlegg i KK fra lederen ?

Tredje hovedproblem: Organiseringa av RV

La oss igjen ta for oss noen tall. Ap og Høyre har 175.000 medlemmer hver - tilsammen 350.000 - som faktisk er 14% av alle de som stemmer ved valg i Norge ! Hver 7. velger er altså organisert i de to største partiene. For Aps vedkommende kan en si det slik: For hver 6. stemme de får, har partiet ett medlem. Trekker vi LO inn i denne

sammenhengen, så vi at Ap har 1,5 stemmer for hvert LO-medlem. For Høyres vedkommende, har de ett medlem pr. 4,5 stemmer.

Altså: Disse partienes parlamentariske styrke/velgeroppslutning bygger på veldig omfattende organisering. Dette gjelder særlig Ap. Derfor føler f.eks. Ap-toppen seg svært trua av oppropet for en Fri og Uavhengig Fagbevegelse.

Hvordan står det til med oss sjøl? Jeg kjenner ikke AKPs medlemstall. RV er en svært laus organisasjon, og kjernen av aktive RV-folk dreier seg om noen få hundre. Vi hadde 2.500 til 3.000 kandidater på listene våre i 1983. Sjøl om ikke alle disse var aktive, kan vi kanskje si at en RVer ga 10 stemmer i 1983. Hvis vi legger 1985-resultatet til grunn, var det altså mer "normalt": en RVer ga 5-6 stemmer.

Jeg tror altså at det er en vitenskaplig sammenheng mellom antallet folk som organiseres og antallet stemmer vi får. Ikke i den forstand at forholdet alltid er 1 til 5. Politisk linje og aktivitetsnivå er sjølsagt viktige faktorer. Men for å spissformulere meg: Jeg tror vi må ha 20.000 medlemmer for å få 100.000 stemmer.

RV har et svært omland som nesten aldri eller bare sporadisk trekkes med i vårt politiske arbeid. Det er ei kjempeutfordring for oss.

Jeg har tidligere vært mot RV som medlemsorganisasjon på landsbasis. Jeg har forandret syn, og er enig med de som ville ha en medlemsorganisasjon (selv om jeg ikke svelger alle standpunktene fra den tidligere debatten).

Truer dette partiet ? Jeg mener nei - **tvært imot**. Vi skal være et parti av politiske ledere. Men ser en konkret på partilivet, kan en jo ofte stille seg spørsmålet: Ledere for hvem ?

Det må være bl.a. overfor våre nærmeste venner: RV-velgerne. Det å hjelpe dette omlandt fram politisk må være ei sær viktig utfordring for alle AKPer.

Jeg tror ikke RV som medlemsorganisasjon kan kreve aktivitetsnivå som i AKP. Jeg tror ei "masseorganisering" først og fremst skal styrke røttene til RV. Det vil dermed finnes mange organiserte RVer i forskjellige miljøer, noe som forhåpentligvis fører til at de ser seg mer forpliktet til å trekke

Jeg tror ikke på ei RV-organisering som bare driver med debatt knyttet til dagsorden i kommune-styrene. Et nytt RV må drive politisk diskusjon og arbeid på et bredt spekter. Det må eksistere et bredt tilbud om skolering og praktisk arbeid.

Et slikt RV må bygges opp som en vanlig organisasjon, med organer fra grunnorganisasjoner til landsstyre.

Det er en annen vei enn det som ligger i partiets plan. I år har vi KK-år. HVA MED Å GJØRE NESTE ÅR TIL RV-ÅRET ?

grunnorganisasjonene:

HARD SATSING PÅ ÅRSPLANEN!

På oppdrag fra SKAU
-Ole

SK gjennomførte en reiserunde i høst, som et tiltak i arbeidet med å sette partiplanen ut i livet. SKAU og SKOU besøkte på denne runden 11 DSer, 11 avdelinger, 2 UDSe og en plankonferanse i et partidistrikt.

Dessuten ble det holdt en DS-lederkonferanse hvor grunnorganisasjonene og partiplanen var hovedtema.

SK har også fått inn endel rapporter om planarbeidet i DSe og avdelinger, innkludert vedtak om lokale planer.

Vi vil her legge fram noen hovedtrekk fra denne materialet som kom fram, og endel konklusjoner som DS-lederkonferansen og SKAU trakk med bakgrunn i dette. Siste del av denne artikkelen vil legge hovedvekt på utviklinga av grunnorganisasjonene, for å dra igang en egen diskusjon om partiarbeidet framover med denne innfallsvinkelen.

SATS HARDT PÅ PLANRETTINGA VI NÅ HAR !

Det er stor oppslutning om hovedinnrettinga i den partiplanen vi nå har, med stor vekt på prop/agit. og partibygging som grunnleggende partioppgaver både for SK, DS og avdelingsplanen.

Den viktigste innvendinga mot den vedtatte planen er at den setter ungdomsarbeidet for nye "på side-linja". 4-5 distrikt har innvendt dette. Noen av disse har sjøl gitt dette arbeidet større plass i sine tillempinger av planen.

Når det fjelder partiet som helhet, så er vel den viktigste styr-

kinga av dette området, som vi kan gjøre innafor den nåværende planen, at partiet legger stor vekt på politiske spørsmål som opptar ungdommen. At ungdom blir en viktig målgruppe for det politiske arbeidet vårt.

Når det gjelder det året vi er inne i (1986), bekrefter materialet at det er rett å konsentrere mest krefter om

- KK-arbeidet og
- Arbeid knytta til "Den store kapitalismedis-kusjonen",

slik årsplanen også setter det opp.

Det er avgjørende for å nå måla vi har satt oss for hele 4-års-

planen at det bli oppnådd målbare resultater på disse hovedområdene i år. Ikke minst for arbeidet med å styrke grunnorganisasjonene (som vi skal komme nærmere inn på i siste delen).

NOEN PROBLEMER KNYTTA TIL "HVORDAN NÅ MÅLA ?"

Med de kreftene partiet rår over, vil det bli hardt å nå alle måla i planen. En avgjørende forutsetning er at vi gradvis klarer å forbedre "gjennomsnitt-slagkrafta" til partiavdelingene. Videre, at alle nivå i partiet klarer å finne fram til hva som er hovedsakene til enhver tid, og tar et fast grep om å sikre dem.

Det vil videre stille store krav til SK og Dser om å utnytte de ressursene som finnes på forskjellige plasser i partiet, for å koordinere og drive fram arbeidet på områder som ikke kan være obligatoriske for alle avdelingene.

SKAU har gjort en justering av planmåla for 1986, utifra det som er lagd fram om situasjonen fra DSa. Det er at målet for KF-medlemmer innen 1986 er satt til 2000 (mot 2300), og at vi skal ha KF-grupper på 60 steder (mot 70) i løpet av året.

Det viktigste hendret for KF-bygginga ligger nå i "kapasiteten" til partiet (dels i at vi ikke har nok folk til å sette på oppgava, og dels at det noen steder er politiske motsigelser om KF og hva slags kvinneorganisering vi skal satse på). Men: potensialet som kvinnekampen skaper er stort. Vi tror at flere distrikt undervurderer kvinnearbeidet. Det er også slik at innrettinga på KK-arbeidet og "Den store kapitalismediskusjonen" har betydning for KF-arbeidet, og omvendt.

Det fins uenigheter i partiet om hvilke arbeidsfelt vi skal legge vekt på for å nå planmåla. En

uenighet er om hva slags plass det parlamentariske arbeidet skal ha. Debatten rundt dette er allerede starta i TF.

Videre er det uenighet knytta til hvordan vi skal knytte dagskampen (spesielt den økonomiske) til det strategiske arbeidet. Dette er uenigheter som dukker opp med bakgrunn i ulike konkrete saker, og som vi også alltid har hatt - og vil komme til å ha.

I en situasjon hvor vi skal styrke den strategiske innrettinga på arbeidet vårt, er det allment størst fare for at vi skal gjøre "venstre"-overslag. F.eks. trekke oss ut av faglig-arbeid over en lav sko. Eller: bli for innadvendt, mens vi diskuterer palner og strategi, og for allmenne i vår propaganda/agitasjon.

Enkelte eksempler finnes på slike feil. Men, vi oppfatter det ikke som noen felles tendens, utifra den oversikten vi nå har.

Partiplanen har da også en "motgift" mot ei slik utvikling, ved at den legger vekt på at vi må mer ut til folk. Både styrke personlige kontakter og mer ut med politikken vår.

STYRKINGA AV GRUNNORGANISASJONENE

Først litt om situasjonen i partiavdelingene nå:

Utifra undersøkelsene sist høst, kom vi fram til følgende gruppering av partiavdelingene (basert på en unders. i 8 av distrikta, med to-

-33% i framgang.

-40% stillstand

-21% i tilbakegang.

Altså nokså lik situasjonen fra 3/4 år tidligere.

Den enkeltfaktoren som viste det klareste skillet mellom avdelinger i framgang og avd. i tilbakegang-/stillstand var styresituasjonen. Avdelinger, som kunne bestå av erfarne kamerater, som gjorde mye bra på sine områder, fungerte dårlig dersom de ikke hadde skikkelige styrever. Virkeligheten bekrefter altså teorien: Det må til en ledelse, dersom vi skal fungere som et kollektiv, dra lasset sammen og gjøre de oppgavene vi har bestemt oss for å greie som parti.

Vi undersøkte også avdelingene sitt KK-arbeid i tilknytning til denne 3-delinga. Av avdelinger som var i framgang, la de fleste stor vekt på KK-arbeidet. Også endel av avdelingene i stillstand -og noen av de i tilbakegang - dreiv KK-arbeid, men jevnt over dårligere. Det som så ut til å være det viktigste skillet mellom de ulike avdelingsgruppene var at avdelinger i framgang dreiv KK-arbeidet nærmere knyttet til en bevisst plan for partibygging og det å styrke sin politiske innflytelse.

Materialet vi nå har gir et grunnlag for å trekke endel slutninger om framdrifta på arbeidet med strategisk planlegging i avdelingene. For det første, så ser det ut til å være samsvar mellom avdelinger i framgang og avdelinger som har kommet et stykke på vei med strategisk planlegging. Strat. planl. omfatter her forskjellige ting, som:

- Å ha kommet i gang med "Den store kapitalismediskusjonen"; begynt å diskutere hva slags framtid vi går inn i de nærmeste 10-20 år. Utviklinga av lokale klasseanalyser må gå hånd i hånd med diskusjoner om

ga. Dette arbeidet er en lengre prosess.

- Å ha diskutert innrettinga på hele partiets arbeid framover; prøvd de konklusjonene som partiplanen bygger på.

- Å diskutere innrettinga på partiavdelinga sitt arbeid; Finne fram til hvilke målgrupper, arbeidsplasser som skal prioriteres. Hvilke saker partiavdelinga skal kjøre seg fram eksternt på. Hvilke undersøkelser må gjøres framover? Hvordan skal kaderen utnyttes?

For det andre: Vi vil advare mot et opplegg som går ut på å delgjutforme en strategisk plan for avdelinga reakt, gjennom massive diskusjoner og lite utadretta arbeid. Noen rapporter kan tyde på at det fins avdelinger som legger for lite vekt på praksis i dette arbeidet. Dessuten er det et problem at partiet som helhet kommer for lite ut med den politikken vi allerede har. Å legge vekt på at strategisk plan må utvikles gjennom en kombinasjon av teori og praksis kan derfor ikke understrekes nok. Også fordi vi må trekke med folk utafor partiet med på dette arbeidet. Både via politiske diskusjoner (flere gode eksempler på at tiltak for å skape et politisk miljø i området -eks. gjennom åpne/halvåpne møter- er fornuftig å satse på) og ved å få igang aksjoner/kamper i fagbevegelse og andre masseorganisasjoner.

Arbeidet med å styrke grunnorganisasjonene er et langsiktig arbeid. Det som kjennetegner de avdelingene som er i framgang, er at de har kommet inn på en kurs som vi mener å ha belegg for er fornuftig. Det største problemet nå er at det er såpass mange avdelinger som "stamper i motvind" ennå. Det må gjøres ekstra innsats for å undersøke hva som holder dem igjen. Vi kan ikke la det gå ett år til med såpass

Nettpublisering ved Forvaltningsorganet AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2012
stor andel avdelinger i tilbakegang eller stillsta. Det vil få for store negative konsekvenser for partiet som helhet - ikke minst når det gjelder medlemsutviklinga Vi er da over på sluttavsnittet:

Hva er viktigst nå for å styrke partiavdelingene ?

Som vi åpna denne artikkelen med, mener vi det er viktig å satse hardt på å oppnå målbare resultater med de 2 hovedoppgavene i år.

-Satsinge på KK er i tråd med den vekta langtidsplanen legger på prop/agitasjon og partibygging. KK er den beste prop/agitatoren vår -og skal gjøres bedre! KK-jobbinga går også hånd i hanske med oppgava å bedre det **kvalitative massearbeidet** til partiet. Å få et bedre KK-arbeid, og samtidig knytte dette til den strategiske innrettinga av arbeidet til partiavdelingene, er derfor et nøkkelledd.

"Den store kapitalismediskusjonen" er hovedredskapet for å **politisere avdelingene** nå. Samtidig som den er en forutsetning for å skaffe **hele partiet** initiativ i den politiske og økonomiske kampen vi må ut i, er den også det nødvendige grunnlaget for den enkelte avdelinga til å utforme sine egne, lokale, startegiske planer.

Den er også et viktig instrument for å skape et **politisk miljø**, som trekker inn folk utafor avdelinga. Vi gjentar oppfordringa fra artikkelen i des-TF om å satse hardt på å få en skikkelig gjennomkjøring av "3-verden"-diskusjonen, sjøl om avdelinga skulle ligge på etter-skudd med "omstillingsdiskusjonen. Det betyr mye at partiet **helhetlig** gjør et sprang framover på et slikt sentralt område. Både for den politiske kvaliteten til paryiet, og for innsatsen det kan yte i klassekampen på dette området. Som det er gjort rede for i en annen arikkkel i dette TF, vil partiet også gjen-

nomføre en "3.verden-uke" i april.

Utover disse to hovedsakene, vil vi her nøye oss med kort å trekke fram to ting til:

Det ene er **styrefostringa"** nder-rsøkelsene viste jo hvor sentralt dette er. De styrekursa som gjennomføres via partiskolen nå, viser seg i praksis å være gode ! De krever imidlertid en skikkelig satsing på gjennomføringa. De avdelingene som har problemer, har også problemer med å få folk på disse kursa. Det er en ond sirkel som må brytes !

Det andre er **rekrutteringsarbeidet** Det er igrunnen nært knytta til de 2 hovedsakene. Vi driver jo ikke med dem bare for å få spredd flest mulig KK i seg sjøl, eller skolere bare oss sjøl. De har en **partibyggende** hensikt også. Å trekke flere inn i partiet, må derfor gjøres til en bevisst oppgave.

Styrkinga av partiavdelingene henger også nøye sammen med den helhetlige utviklinga av partiet. Framganger fro **landspartiet** betyr mye for enkeltavdningene, ikke minst for de som jobber i motvind. Av den grunn er det også viktig at partiet oppnår gode resultater med KK i år. Og, at partiet spiller en rolle i klassekampen rundt oss; er et parti " å regne med", som har viktige ting å fare med. Alle nivåer i partiet må trekke sammen her

Framover nå vil vi legge vekt på å få fram endel eks. på hvordan enkeltlag jobber. Vi starta i aug-85 en diskusjon om jobbinga til partiet på bygda.

Vi følger opp dette i dette nr. I april-85 hadde vi også et innlegg om lokale klasseanalyser. Vi vil følge opp dette, muligens også med et eksternt hefte.

Vi oppfordrer avdelinger til å sende inn innlegg/erfaringer. Ikke minst de avdelingene som har problemer med å komme videre.

NOKRE TANKAR KRING PARTIARBEID I DISTRIKTA

Når ein skal diskutera den sær-eigne situasjonen som distriktsavdelingane er i, må ein ta utgangspunkt i dei ulikskapane som er mellom slike avdelingar og dei fleste byavdelingane.

Dei som først spring ein i auga, er at avdelingar i distriktet er nødt til å utforma politikk på alle dei tinga som dukkar opp i lokalsamfunnet. Ein er vidare nødt til å gjera desse linjene kjent via avisinlegg, eigne løpesetlar og gjennom deltaking på opne møte av ulike slag. Dette stiller store krav til initiativ, evne til sjølvstendig politisk analyse og evnen til å forma ut politikken skrifteleg.

Eit problem i den samanheng er at desse krava favoriserer dei som er skrivekyndige og i stand til å halda innlegg på offentlige møte. Dei partimedlemmene som ikkje har trening i dette fell tildels utfor, ein har ikkje bruk for dei før dei har omforma seg. Dette saman med den svært teoretiske måten partistudiane har vore dreve på, er kanskje litt av forklaringa på korfor vi ikkje er eit arbeidarparti.

Den viktigaste skilnaden mellom by og land er likevel at dei sosiale strukturane på landsbygda er mykje sterkare. dette gjer sitt til at dei fleste etablerte bygdafolk har tilfredsstilt sine sosiale behov innafor det nettverk dei er vevd inn i. Dette gjer sitt til at det er svært vanskeleg, det skal svært spesielle situasjonar til, for å få folk til å engasjera seg utanfor dette nettverket. dette betyr at det å skapa bevegelsar, skapa situasjonar som ikkje har sitt utgangspunkt i dette nettverket er svært vanskeleg, og krev mykje krefter. Vår erfaring er at skaping av slike bevegelsar, organisasjonar, krev alle kreftane våre, og at det svært ofte er mislukka.

Eit døme her kan vera forsøket på å skapa ei arbeidslauses forening. Mykje krefter bruka, ingenting oppnådd.

Ein konklusjon på dette må vera at ein i hovudsak må arbeida innafor dei sosiale grunneiningane som fins, og at ein berre i spesielle tilfelle brukar kreftene til å skapa heilt nye ting. (I vårt tilfelle var Afghanistankomiteen ny,

krevde mykje kref , men det var likevel rett å satsa på den).

Vi trur at dei sosiale grunneiningane i dei fleste bygder er:

- a) Dei ein har vakse opp i lag med
- b) Dei ein arbeider i lag med
- c) Ulike organisasjonar alt etter kva interesser folk har.

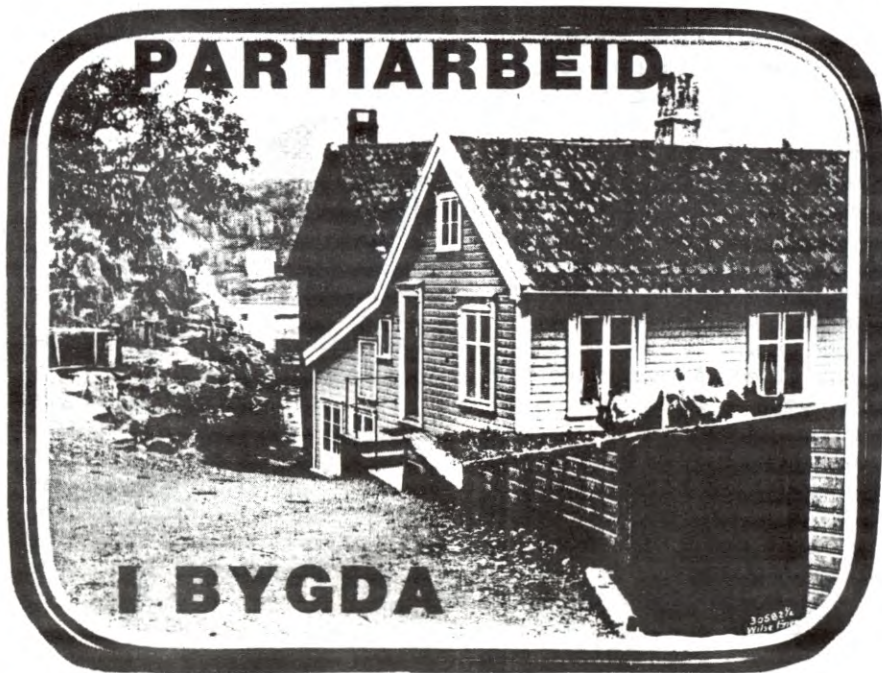
Vår oppgåve må vera å prøva å konsentrera vårt massearbeid innfor desse einingane, og at vi kombinerer politisk agitasjon med ar-

beid som gjer oss betre kjent med folk, og som gjer at folk blir kjent med oss.

Eit utgangspunkt for å forma eit politisk arbeid på bygda, må vera at ein erkjenner at bygdakulturen og bykulturen er ulik, og at dette verkar inn på samværsformene og på mulighetane til å skapa nye miljø.

Desse tankane er svært uferdige, og berre meint som forsiktig antydning om korleis ting kan vera.

Fra ei utenbysavdeling

Vi kom hit til plassen for vel fem år siden, med rare yrker og lite kjennskap til stedet, vansker med å bli kjent med folk.

Når vi skulle velge område å jobbe på, måtte vi ta utgangspunkt i folka på plassen og hva vi selv mente var meningsfylt i forhold til

det å jobbe som kommunister. Valget falt på anti-imp. Vi fikk tidlig god kontakt med presten, og skjønnte etter hvert at dette var en misjons- og basarbygd.

Vi startet med lotteri for Afghanistan - via Kirkens Nødhjelp. Og hadde tenkt å fortsette med møysom-

melig å bygge videre på dette. Så kom unntakstilstanden i Polen 13.desember -81, og stand med venstre-folk og SVere pluss oss var det allerede noen dager seinere.

Dermed gikk det hele av seg selv. Vi inviterte de som hadde deltatt på stand til å Janne en lokalgruppe av SNP, og det ville de fleste. Vi har i navnet 16 medlemmer i lokalgruppa, men ca.56 er aktive medlemmer.(?? Red.komm.) Det vi jobber med er adopsjoner, oppfordrer fagforeninger til å adoptere forfulgte Solidaritetsmedlemmer. Sende brev og pakker til dem og familiene deres. Jern og metall har adoptert en, lærerlaget en og bondelaget en. I tillegg er det flere private i bygda som har adoptert familier. Det har også lokalgruppa gjort, og det at vi har adoptert denne familien "vår" har gjort det mulig å holde sammen i de trege tidene.

Vi har pleid å ha to større arrangementer i løpet av året, et på høsten i samarbeid med kirka, eller aleine. Alt har vært prøvd fra rockekonsert til kirkekonsert, utstillinger osv.

Og så har vi en vårinnsamling med stand i bygda - et år fikk vi en polakk opp hit som også deltok i arr. med DNA og også havnet som internasjonal appelland 1.mai i Førde. Rundt 13.des. har vi innsamling og lage blomsterkors med masse lys midt i sentrum.

Vi har samlet inn penger til humanitær hjelp for forfulgte, og til trykkeriutstyr. Samarbeidet med kirka er godt, og kirkelydsrådet har adoptert en landsby i Sør-Polen i samarbeid med SNP sentralt - det var de som oppgav menigheten til dem.

I og med at ledelsen sentralt i SNP nå virker svekket og dermed gir mindre informasjon og har mindre kontakt med gruppene, virker det passiviserende på gruppa. Tidligere

hadde vi møter der vi diskuterte politikk omkring Polen - nå er det mest organisatorisk.

Vi har fått god pressedekning lokalt og også i NRK lokalt. Også BT har hatt to artikler om gruppa vår.

For oss som tilflyttere til bygda, og til og med noe så skrekkelig som kommunister, har denne gruppa blitt innfallsvinkel for at vi i det hele tatt kan aksepteres: "De er kommunister men driver med ok ting". Det har resultert i at to av oss har vært henholdsvis appelland og taler for dagen 17.mai. Det har gjort det mulig å drive litt annet politisk arbeid også, men her har mannskapsmangelen i laget og gradering hemmet oss. Likevel har vi klart det siste året å ha en mere politisert 8.mars-markering enn før om årene, noe som førte til bl.a. at en av oss som sikkert blir sett på som kommunist i bygda, ble invitert til å holde 8.mars appell på største kvinnearbeidsplassen her.

Så om vi klarer å utvide aktiviteten vår nå med mere KK-salg, så kan en si at det anti-imperialistiske arbeidet har vært døråpner for oss på plassen.

Noe litt morsomt: Ei av preste-fruene låner nå Røde Fane og leser om gjeldskrisa så det spruter, og hun har foreslått at en av "oss" må holde foredrag om 3.verden for kirkelydsrådet etter den store 3.verden-konferansen i Oslo. Moro!

Gerd

programdebatt:

DEMOKRATISK SENTRALISME OG MEDLEMSØKNING

Av STYRET I BYDELSAVD., OSLO

Vi, dvs. ei større bydelsavdeling i indre Oslo, holdt like før jul -85 avdelingsmøte på plan for 1986. Som et ledd i dette diskuterte vi også SKs partiplan 1985-88. I denne sammenheng vedtok vi følgende:

"Hele partiet skal i planperioden diskutere den demokratiske sentralismen. Alle avdelinger skal vurdere hvordan demokratiet fungerer og hvordan sentralismen praktiseres.

Partiet bør spesielt analysere hvorfor så mange melder seg ut. Avdelinga mener at mer levende demokrati og en bedre praktisering av sentralismen er avgjørende for å holde på medlemmer, øke kampkraften og en bedre rekruttering."

Stemmetall: 2/3 for, noen få avholdene, resten mot.

Utgangspunktet for dette vedtaket var den del av vår diskusjon som gikk på Partiplanens målsetting om å øke medlemstallet med 20% i perioden.

I Planbilaget står følgende (s.12):

"Når det gjelder medlemsutviklinga, så er gjennomsnittstendensen at vi fortsatt er inne i den fasen som ble innleda vinteren 1982/83 med stabilisering av medlemstallet, at rekrutteringa kom opp på et nivå som goldt "normal" utmedling i sjakk. Men, fortsatt kan vi ikke si at landspartiet vokste, sjøl om flertallet av distriktpartia nå gjør det.

Rekrutteringskampanjene har vist at det er ekte muligheter for rekruttering til partiet, og at det største potensialet ligger hos folk som er yngre enn gjennomsnittsmedlemmet i dag, og som styrker arbeider- og kvinneinnrettinga til partiet. Planen må løse problemene som gjør at vi ikke klarer å utnytte dette potensialet godt nok ennå."

Ja, akkurat ! Vi må løse motsigelsen om hvorfor vi ikke rekrutterer mer. Og for å gjøre det, må vi også finne ut av hvorfor så mange melder seg ut. Det er en sammenheng her, for det er lite poeng i å rekruttere for at folk bare skal

bli midlertidig i partiet. Nei, målet må jo være at partiet vokser.

Horfor melder det seg omlag like mange ut som det kommer inn ? SK er de eneste som har materiale for å skape en vitenskaplig oversikt over dette. Vi etterlyser noe slikt !

Er det f.eks. riktig at "hovedparten" av utmeldingene skyldes at folk går trøtte ? Dette hevdes i "Kurs for lagsstyrer" fra januar 1985. Eller er det slik at hovedårsaken ligger i en praktisering av demokratisk sentralisme som er lite fleksibel og for lite

villig til å gå () på kompromisser ? Ja, er det slik at folk blir stempla "høyre" og "venstre" uten grunnlag ? At dette skjer på nesten reine spekulasjoner og uten historisk tilbakeblikk ? At resultatet blir at folk melder seg ut ?

Spørsmålene er altså mange. De krever undersøkelser og de krever diskusjoner. Og de er helt nødvendige for at partiet skal øke medlemstallet på en permanent basis. Det er altså oppfatninga til flertallet i vår avdeling at disse spørsmåla må stilles og at disse undersøkelsene og diskusjonene må gjennomføres.

Vi skal videreutvikle sameprogrammet vårt i denne landsmøteperioden. Det skal holdes en samekonferanse og gjennomføres en diskusjon i alle parti-avdelinger på samespørsmålet i 1987.

På grunnlag av dette skal SK og neste landsmøte vedta evt. Program-
endringer.

For å få debatten igang, vil det bli lagt fram stoff og synspunkter både gjennom KK, Røde fane og TF i år. Innlegget nedenfor har også stått i KK.

Noen sider ved de problemstillingene som reises der, kan det av taktiske grunner være rett å kjøre noen "runder" på internt først. Vi vil gjøre en konkret vurdering av de enkelte innlegg. En forberedende programkomite vil starte opp med det første. Men, kamerater ellers, som har synspunkter på disse spørsmåla, oppfordres til å blande seg inn i debatten fra starten av.

Red.

NYTT SAMEPOLITISK PROGRAM

Det 3. landsmøtet i partiet vedtok et samepolitisk prinsippprogram i 1980. AKP er ennå det eneste partiet som har et slikt program. I dag holder det likevel ikke god nok standard, og partiets siste landsmøte tok konsekvensen av dette, og bestemte at også dette programmet skal revideres. Så langt ligger utspillet hos samepolitisk utvalg i partiet. Det skal ikke forhindre oss i å kaste oss frampå med tanker og ideer alt nå. Vi trenger en bred debatt der folk i og utenfor partiet får drive fram debatten på fritt grunnlag. Her er så mye upløyd jord.

Programmet har formuleringer som vi på 70-tallet var alene om å bruke i den norske opinionen (Same-land, den samiske nasjon, kolonisering o.l.). Dette betyr ikke at vi skal legge mindre vekt på dette i fortsettelsen. Det må bety at vi må få mere kjøtt og blod på den historiske framstillinga i teksten. Det sies i del I avsnitt 3 at koloniseringa hele tida skjedde uten at samene sjøl fikk noe igjen for det. Er dette riktig? Det politiske flertallet i Norge, inkludert det samiske samfunn, mener at samene har tjent på tilpassinga til stor-samfunnet. Fornorskinga det siste hundreåret kunne vel ellers ikke ha gått såpass fredelig for seg. I mine ører skurrer derfor utsagnet i

programmet. Meninga er kanskje riktig, men vi mangler kunnskaper (klasseanalyse?) om det samiske samfunn slik at våre slutninger blir mer konkrete.

Videre sies det i del I, avsnitt 4, at norske arbeidsfolk har ingen interesse av at den samiske nasjonen skal gå under. Dette kan jeg heller ikke forstå. Er det slik at om den norske staten oppgir sine krav i Sameland, og samene blir herrer i eget hus, så vil den norske arbeiderklassen bli rikere? Det er mi mening at et gruvesamfunn eller kraftanlegg eid og administrert av en samisk forvaltning vil måtte prioritere slik at det ikke vil gavne den norske arbeiderklassen. Det vil derfor være dumt å skjule at det nødvendigvis vil være slik.

En sosialistisk revolusjon sikrer samene i Norge full nasjonal frigjøring. Dette slår programmet fast i del IV, avsnitt 2. Mitt tankekors er med hvilken historisk ballast jeg som sosialist kan hevde dette og bli tatt på alvor. Vi må her konkretisere hvordan vi vil sikre et slikt løfte.

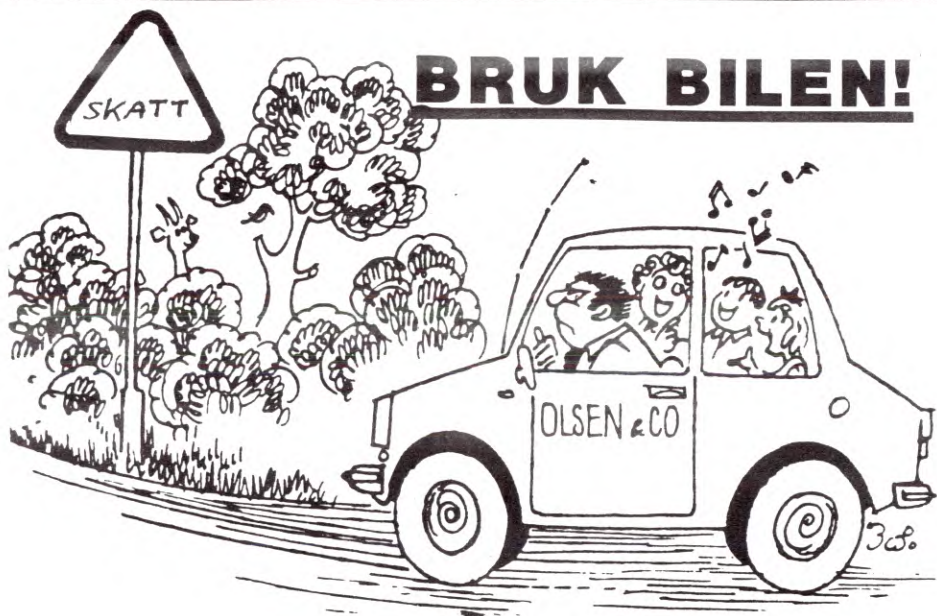
Situasjonen for partiet er slik at vi har alt for få samer i våre rekker. Det må derfor bli hele partiet sitt ansvar å utforme et nytt samepolitisk prinsippprogram. Til syvende og sist er det også

medlemmene som skal forsvare det i den norske opinionen og overfor samiske venner av partiet. Selv om AKP har vært konsekvent i sin støtte for samiske krav (bl.a. under Alta-striden), står også kommunister i AKP mot hverandre i prinsippsspørsmål. Vi husker alle

diskusjonen om Nord-Norge banen rundt RV-landsmøtet sist. Nå kan vi alle delta og røre skikkelig rundt i spørsmålene.

Resultatet blir forhåpentlig et bedre og klarere program til bruk i den samepolitiske kampen de nærmeste ti åra.

M.J.

"Innleder hadde i TF, desember et nydelig, langt innlegg. Det er en kommentar til SKs strategiske plan, og landsmøteperiodeplan. Den som ikke har lest det, må gjøre det med en gang (starter på side 27).

Jeg vil takke "innleder" for innlegget. Du har klart det jeg ikke klarer: Være konstruktiv i kritikken av partiets innretting på arbeiderklassen. (For eksempel:) Du

har en forbanna god måte å forklare og selvfølgeliggjøre at partiet må bry seg om bilavgiftenes betydning for en arbeiderfamilie. Klart det er et helvetes problem når utgiftene til bil utgjør 20% av husholdningsbudsjettet. Partiet må bruke bilen i klassekampen.

Håper "innleder"s innlegg blir sentral i partidiskusjonene fremover.

Kit C:

SAKSA FRA MEDLEMSBLAD I OSLO

For Kvinneutvalget: Tora & Olga

tema KVINNEORGANISERING

Har diskusjonen Stoppa opp??

Partiet er nå midt i diskusjonen om den særegne kvinneorganiserings strategiske betydning (Møteopplegget for diskusjonen finnes i bilag til TF for juni-84). Oslopartiet har i forhold til den diskusjonen satt seg konkrete mål:

- Alle jenter i partiet skal få tilbud om BØLLEKURS.
og til 750 innen utgangen av -88.

I Kvinneutvalget har vi deltatt i avdelingsdiskusjoner og gjort undersøkelser som viser at vi fortsatt er i den fasen av diskusjonen der vi må få motsigelsene på bordet. Diskusjonen må konkretiseres i form av å diskutere særegen kvinneorganisering i dag - og spesielt forholdet til KVINNEFRONTEN (KF). Her følger motsigelser vi veit står på spørsmålet:

1. Motsigelsen mellom å organisere i KF kontra uavhengige grupper, kvinneforum, kvinneutvalg i fagbevegelsen e.l.

- Skal vi legge alle krefter i KF - hva er kvinners behov i dag (1986)?
- Hvordan kan vi som kommunister best tjene kvinners behov - alle krefter inn i KF ?

2. Motsigelsen mellom prioriteringa av krefter i partiet - kader til

kvinnearbeid og kollektiv ledelse av kampen på alle plan i partiet.

Eksempel: Oslo DS har avsatt EI dame til å lede arbeidet med "kvinneåret" - mens arbeidet er prioritert på topp i 1986. Samsvarer dette ?

På avdelingsnivå blir kvinnesak satt opp mot "viktigere saker" (arbeid i KF opp mot arbeid i Afganistankomiteen). Arbeidet blir heller ikke hovedoppgave for de som driver med det. Avdelingsstyret delegerer dette til kvinnekaderen/e og tar ikke ansvar for å lede arbeidet.

3. Det er store forskjeller i partiet når det gjelder kunnskap om kvinnespørsmålet (Skillet går ikke alltid mellom kjønnene).

Eksempel: Er det fortsatt nødvendig å synliggjøre kvinner ? Kan vi ikke

starte "menneskesaken" nå ? Kan kvinner som føler seg frigjorte/ lite undertrykte lede kampen for kvinnefrigjøring ?

4. Motsigelsen mellom partiet og partiets rolle i en reelt sjølstendig kvinnebevegelse (Tenk på Fri og Uavhengig Fagbevegelse).

Eksempel: Det er bare vits å jobbe med KF hvis vi kan rekruttere derfra til partiet. Er Partiet + KF = Sant ? Må og skal partiets standpunkter være lik KFs og motsatt ?

Hvordan blir Partiets tidligere praksis med å trekke ut kvinnelige kadrer fra fra KFs ledelse/arbeid for å arbeide med "viktigere" oppgaver i lys av dette ? (Medlemstall og grupper i KF sank drastisk da dette skjedde i begynnelsen av 80-tallet. Noe partiet for øvrig aldri har oppsummert/tatt sjølkritikk for.)

TIL AVDELINGENE

Som nevnt innledningsvis, foreslår vi at diskusjonen om kvinneorganiseringa fortsetter. Her følger noen metoder for å avdekke og komme dypere ned i motsigelsene:

A. Spesielle skoleringsiltak for menn og kvinner i avdelinga som ikke har jobba mye med kvinnesak.

- Holde innledning om betydninga av særegen kvinneorganisering nå og i framtida.
- Holde innledning om 6-timersdagen - kvinnekrav eller klassekrav ?
- Holde innledning og diskutere dagligvarepornoen.
- Holde innledning og diskutere om kvinnene er en del av arbeiderklassen. Hva med vår strategiske betydning for revolusjonen ?

Generelt bør alle typer innledninger ha kvinnevinkling.

B. Hvis det finr kvinnefraksjon i avdelinga kan/skal menn hospitere der f.eks. 1/2 år (en eller flere av gangen, men aldri i flertall !).
- Partiet som helhet må diskutere åssen vi leder en reelt uavhengig kvinne-/masseorganisasjon.

C. Eget møte for mannfolka i avdelinga for å diskutere porno, eventuelt med Unni R. eller andre som innleder.

- Hva med menns ansvar for sitt eget kjønn - synet på seksualitet og porno, seksuell mishandling av barn, fysisk og psykisk vold mot kvinner og barn.

D. Mannfolka i avdelinga pålegges å kjøre kvinnekamp i praksis:

- Starte "Mannfolk mot porno"-gruppe
- Dele ut løpesedeler mot porno
- Skrive avisinnlegg
- Ta opp diskusjon om porno og mannsrollen på jobben og i fagbevegelsen. (Det er upopulært å diskutere rasisme også !)

Kommentar: Hva er nå kvinnesak ? Er det spesielle kvinnesaker, eller er det å se alt fra kvinners ståsted ? (Vi tror det trengs mange kvinnebriller i Partiet også.)

Jenter for Jorunn har oppsummert at de drev for lite kvinnesak under valget. Andre mener det motsatte (se "Simen" i FFP, sept.-84, m.fl.). Vi spør oss: Er det nedsettende å bli betraktet som et kvinne- og homseparti (og for de syke og gamle i Norge) ?

FORTSATT SJØLBESTEMT ABORT!

"Vern av liv og menneskeverd" er Krf's flaggsak våren -86. Kampanja har allerede begynt, med møter over hele landet. 10.mai blir den store aksjonsdagen..

Krf ønsker å ta opp til diskusjon etikk og moral rundt foster-
vannsdiaagnostikk, genetisk forskning, prøverørsbarn, sæddonasjon, abortpiller mm. De vil at aksjonene skal "bidra til at abortsaken igjen kommer på dagsorden - politisk og ellers." Bondevik sier også at "nedrusting, utviklingshjelp, edruskap, trafikksikkerhet - alt er egentlig et arbeid for å verne om livet".

Kristenfolket kunngjør i Aftenposten at de vil opp av skyttergravene og bruke nye metoder i abortdebatten: Mykere argumenter, større vekt på rådgiving til gravide, og de vil trekke til kampanja nye grupper lærere, leger og endatil muslimer. De ønsker "bred debatt" og "ny vri". Men innholdet er det samme gamle. redaktøren i Vårt Land sier i KK i oktober at "i dag er det fritt opp til hvem som helst å fjerne et liv", og "Det er bedre at samfunnet (barnefaren + legen (min anmerk.) tar en avgjørelse om at en kvinne tar abort, enn at kvinnene gjør det alene". Det viktigste for mange av dem er,

som vi ser, ikke at de er imot abort, men at de er imot at kvinner bestemmer sjøl.

Kristenfolket bør ikke ha enerett på moral og etikk. Vi som er m-l-ere bør kaste oss inn i debat-
tene, og vise at det kristenfolket har enerett på, er de mest menneskefiendtlige - og særlig kvinnefiendtlige standpunktene.

Det er helt nødvendig for å reise ei motkampanje at vi hever røstene våre og organiserer motaksjoner. Vi - sammen med tusenvis andre kvinner og menn - må forsvare abortloven. Vi må bringe inn i diskusjonene lesbisk rett til kunstig inseminasjon, og homofiles rett til adopsjon.

Jeg - og nok de fleste som leser dette - har få kontakter i kristne miljøer som mobiliseres i "vern av liv og menneskerett" kampanja til Krf. Og jeg trur at mange gamle aktivister fra abortkampen under-
vurderer dem. Men i spaltene i Aftenposten refereres det om stor aktivitet og større planer.

Sjølbestemt abort er spiss-saken i etikk- og verdidebatten. Vi må gjøre forsvaret av abortloven til en stor sak 8.mars og 1.mai. Det vil være helt nødvendig for klassekampstogene 1.mai 1986 å markere seg mot alle angrep på a-

bortloven for å stille seg på kvin-
nens side.

Sjølbestemt abort er et viktig

kvinnespørsmål og et viktig klasse-
spørsmål.

Alice.

MELDING OM KULTURUTVALG

SK har satt igang arbeidet med å opprette et nytt kulturutvalg. Det er nedsatt en forberedelsesgruppe som ledes av org. nestleder Arne Lø. Planen er at et nytt kulturutvalg skal opprettes i mai/juni.

Det planlegges også en større intern kulturkonferanse for kunstnere og kulturfolk i forbindelse med opprettinga av kulturutvalget i løpet av 1986.

I oppbyggingsfasen er det to hovedspørsmål som vil bli diskutert:

- Hvorfor er kunsten og kunstnerne så viktige?

- Hvordan undertrykkes kunsten og kunstnerne? Hvilke kampområder er de viktigste?

Folk som har vært involvert i arbeidet til tidligere kulturutvalg vil bli kontakta i tida framover for oppsummering av deres erfaringer.

Det uferdige "kulturmanifestet" vil ikke bli prioritert i første omgang, et endelig utkast vil sannsynligvis foreligge 1986/87.

SKAU.

DIVERSE FRA KVINNEFRONTEN

KVINNEORGANISERING I KVINNEFRONTEN 8.MARS?

BLIR ALLE SOM GÅR I 8.MARSTOG SPURT OM DE VIL VÆRE MED I KVINNEFRONTEN? HVIS DERE ER SIKRE PÅ AT MANGE SIER NEI, SPØR LIKEVEL, OG TELL OPP HVOR MANGE SOM SA JA, NEI, USIKRE, OG OPPSUMMER HVORFOR DE SVARTE SOM DE GJORDE! INGER LISE EID (BALLETTFORBUNDET) SA I KK AT HUN HADDE FÅTT LOV TIL Å VÆRE PASSIVT MEDLEM I KF. JA, DET ER LOV, IKKE BARE FOR HENNE, MEN DET ER DET MANGE SOM IKKE VEIT.

PÅ ARBEIDERKONFERANSEN I TRONDHEIM FIKK KF PÅ STEDET 9 NYE MEDLEMMER, FLERE HADDE LYST TIL Å VÆRE MED Å JOBBE.

HVORDAN MØTE KRAB.

KRABY/NAF FORESLÅR ØKT LØRDAGSJOBING, KVELDSJOBING, FÆRRE PAUSER OSV. VED ÅRETS TARIFFOPPGJØR. DRIFTSTID TIL KLOKKA 21 SKAL FJERNE KOMPENSASJON FOR UBEKVEM ARBEIDSTID. HAN KNALLER TIL MOT KRAVET OM 37,5 TIMERS UKE - ELLER SLIK VI VIL HA DET, MOT 7,5 TIMERS DAG.

TIL DET HAR VI MYE Å SI. OG VI HAR ET HEFTE Å SPRE SOM GJØR DET LETTERE FOR FOLK Å FORSTÅ HVA SOM FOREGÅR: "VI VIL LEVE HVER DAG" - 6 TIMERS ARBEIDSDAG ELLER GJERTSENS ÅPNE SAMFUNN, HETER HEFTET, OG KOSTER KR.10 PR. STYKK. I TILLEGG STÅR DET OM HVA SOM SKJER MED ARBEIDSTIDA I MELLOM-EUROPA I HEFTET "NORGE MOT ÅR 2000".

REIS DISKUSJON OM 6 TIMERS NORMALARBEIDSDAG OG OM HVA SOM FAKTISK SKJER. VEDTÅ PROTESTER MOT KRABYS UTSPILL I KLUBBEN, FORENINGA OG KF-GRUPPA! KREV 6 TIMERS DAGEN!

MENN MOT PORNO

KVINNEFRONTENS ANTI-PORNOUTVALG HAR PÅ OPPFORDRING FRA AKPs KVINNEUTVALG LAGA ET DISKUSJONSOPPLEGG OM PORNO, BEREGNA PÅ MENN. DETTE KAN BESTILLES FRA: KFs ANTI-PORNO-UTVALG, KVINNEFRONTEN, BOKS 53, 0611 OSLO 6.

KLASSEKAMPEN

VEDTAK OM KK

Fra ekstraordinært årsmøte i Troms.

Avisa "Klassekampen" er vårt viktigste redskap for å nå våre strategiske mål, sosialistisk revolusjon og kommunisme.

Klassekampen er også streikeavisa, kvinneavisa, 3.verden-avisa, kulturavisa. Spesielt på disse områdene har KK skaffa seg et rykte som et viktig organ for folk.

Årsmøtet mener avisa stort sett fungerer som propagandist, og at hovedproblemet i dag fremdeles er spredninga av den.

Men den har også endel politiske mangler.

- Det er misnøye med ukritisk bruk av krigstyper på forsida også på "uvesentlige" saker.

- Partiets virksomhet dekkes for dårlig, og svekker avisa som kollektiv organisator.
- Den er for Østlandsdominert.
- Den er for lite systematisk avslørende for sosialdemokratiet (f.eks. på Sør-Afrika).
- Den er for ujamn på sosialismespørsmålet.
- Kultursidene er ofte for eksklusive og mangler en politisk plattform.
- Billedbruken er ofte ukritisk, de samme bildene går igjen i det uendelige.

Men avisa har også i den seinere tida fungert godt som propagandist, f.eks. på Fri og uavhengig fagbevegelse, løsemiddelsaka, sosialismekuka.

Den bør styrke sin rolle som avisa der de viktigste debattene pågår, f.eks. faglig.

Vi må gjøre KK til ei nødvendig avis for politisk bevisste mennesker.

Den bør styrke dekninga fra distriktene og bli et bedre talerør for opprør og internasjonal solidaritet.

Avisa må bli mer lettlest, den må fortsatt ha rom for "lettere" oppslag og humor, den må fortsatt få fram nyheter. Vi ønsker ikke ei rein kommentaravis.

Partiet må ta på seg ansvaret for å bygge ut et korrespondentnett. Partiet må også på en helt annen måte enn idag være med og ta ansvar for den redaksjonelle linja.

KK har forlenget befestet sitt ry som partiets fremste flaggskip. partiet er stort sett stolte og fornøyde, tross viktig kritikk.

Men spredninga av KK er betydelig under det partiet burde klare, og betydelig under det som er nødvendig for å styrke partiet.

KK er også en måte å organisere

folk på. Det gir oss mulighet til å følge opp folk. Avisa burde derfor bli planmessig brukt i partibyggen- de arbeid.

Det er viktig å få partiet ut på gata og i boligstrøk, slik at det blir en fast del av alle medlem- menes politiske praksis. Men vi må også reise diskusjonen om hvordan vi bruker avisa. Snakket om kollektiv organisator må ikke bare være ramling med tomtønner.

Til tross for KKs gode rennome, har det utvikla seg ei tenking og en arbeidsstil i partiet der spredninga av KK helst skal begrense seg til miljø der vi ikke fungerer daglig, og som krever politisk oppfølging. Det betyr at for de fleste er det utenkelig å skulle spre avisa åpenlyst på arbeidsplassen, det kan derimot være hyggelig å stå i Storgata. Det stiller spørsmålet skarpt hva vi vil med avisa, hva vi vil med politisk arbeid.

Støtte-ring og abonnement er viktige områder for organiseringa rundt KK. Vi må gå breitt ut i forsvaret av avisa, potensialet er ofte undervurdert.

I kampanja, første del av KK-året, må avdelingene

- nøye diskutere metoder for å bedre propagandaarbeidet,

- gå igjennom lister for systematisk verving,

- prøve å få offentlig markert kampanja, f.eks. med stor aksjonsdag, annonser, bruk av nær-radio, kjøpe aviser og dele ut i et område el. på en arbeidsplass.

Flere steder vil det være mulig å trekke uorganiserte med, men det bør stilles større krav til parti-medlemmene. Laga må undersøke de politiske miljøene hvor vi er aktive og finne ut potensialet for nye abonnenter som den enkelte kader har i sitt miljø, og stille

mål for den enkelte ut fra dette.
Vedtak må kontrolleres.

Det har vært en viss framgang i

Troms det siste året. Vi må ta vare
på den og utvikle arbeidet.
Det er slutt på Troms som hengefyl-
ket i KK-arbeidet!!

KK-KONFLIKTEN

De reksjonene som hittil er kommet inn på Redegjørelsen som er sendt ut om KK-konflikten, tyder på at det store flertallet aksepterer den. Dette betyr sjølsagt ikke at et ikke fins ulike syn på endel saker. SKAU gjelder også saker som har med vår kaderpolitikk å gjøre.

Utifra reaksjonene, og de måla vi har satt oss for KK-året, vil vi dette året legge spesiell vekt på å få opp diskusjonene om **hvordan gjøre avisa bedre og forholdet mellom partiet og avisa.**

Disse spørsmåla har vært sentrale for de fleste av de stridighetene som har vært, og de vil også spille en stor rolle både for utviklinga av avisa videre og for partiets bruk av den.

KK-konflikten vil sjølsagt også bli et viktig punkt i beretninga til neste landsmøte.

Vi har fått inn bare en avdelingsrapport som konkluderer med at de **ikke godtar** SK sin oppsummering i redegjørelsen. de har levert den som et TF-innlegg, som trykkes her.

SKAU

UTTAELSE OM MOTSETNINGENE I KK

Fra Arbeidsplassavd.

Avdelinga finner det nødvendig å påpeke at SK er valgt av oss - de menige partimedlemmer. SK utpeker KKS redaktør. Dette skjer på den forutsetning at han/hun leder avisa etter grunnprinsippene i m-l-m. Det må også være SKs oppgave som "arbeidsgiver" å passe på at forutset-

ningene blir oppfylt. I den foreliggende saken om stridighetene i KK, mener vi det har skjedd klare brudd på de marxist-leninistiske prinsipper for ledelse.

Så til løsning av motsigelser ansatte/ledelse i en partibedrift.

Det bør ikke komme som en overraskelse på noen kommunist at det er motsetningsforhold mellom en bedriftsledelse og de ansatte (klubben). Slik også i en partibedrift. SKs utredning overser dette objektive og tradisjonelle motsetningsforholdet.

Vi vil understreke at vi mener partiet skal ha kontroll over avisa. Denne kontroll er delegert fra oss medlemmer via SK til redaktøren. I en partibedrift stilles det ekstra store krav til praktiseringen av den demokratiske sentralismen, samt med innsikt og klokskap lede etter prinsippet enhet/kamp/enhet.

Det utsendte materialet om KK-konflikten viser at det gjennom mange år har vært mangel på kontinuerlig åpen og kameratslig diskusjon - både om politisk/redaksjonelle spørsmål og personalproblemer innad i avisa. Selv etter uttrykt ønske fra klubben og den tidligere partiavdelinga er en slik løpende debatt ikke blitt ført. Denne tilstanden må forventes å ha vært kjent for SK uten at redaktørens metoder for ledelse er blitt korrigert. Interne problemer i KK har hopet seg opp. Vi mener motsetningene i avisa er blitt unødig skjerpet og etter hvert gjort antagonistiske ved redaktørens og seinere SKs steile holdning.

Istedenfor å anvende vårt partis grunnleggnde metode enhet - kamp - enhet, vil vi karakterisere ledelsens framgangsmåte i denne saken som enhet - kamp - sentralisme. Og en av de politiske feil som sterkest er med på å sette et kommunistisk parti i miskreditt er nettopp makt/sentralisme brukt for å "løse" problemer med å takle demokratiet.

Vår avdeling mener at avisa i en periode gikk klart til høyre i linje/stoffprioritring. Som referert i R.H.s innlegg, innså også partiavdelinga i avisa denne feilaktige utviklinga. Det er viktig å minne om dette idag - slik R.H. gjør - fordi redaktør og SK nå trenger "den gode fiende" for å dekke egne politiske feil. Derfor gjøres motparten i konflikten kollektivt til eksponenter og sågar drivkrefter i høyredreilinga.

Redaktøren legger i sin framstilling vekt på journalistene småborgerlige påvirkning. Hvis den er å karakterisere som småborgerlig - hva blir da det rette begrep for den påvirkning en redaktør utsettes for - borgerlig? SKs utredning tar ikke opp dette aspektet - de unnlatte å plassere/analysere redaktøren klassmessig. Det er den gamle tesen igjen - "alle er like, men noen er likere enn andre".

Vår avdelings vurdering er at det ville vært en klok avgjørelse av redaktøren og SK å ansette Turid Ø som redaksjonssekretær i KK. Slik denne saken ble handtert, med hennes utmelding som resultat, har det i ettertid blitt en enkel sak for SK/redaktør å forsvare sin avgjørelse, men hadde en avgjørelse om å ansette henne falt på et tidlig tidspunkt, ville det vært en utstrakt hand i en tilspisset situasjon, og sikkert brakt samarbeidsforhold og arbeidsmiljø i avisa inn i et bedre klima. Utfra argumentet om viktigheten av partiets kontroll over avisa, ville ansettelsen av T.Ø. også være fullt forsvarlig. Med Sigurd A. J. og Finn S. som de to andre i ledelsen, faller argumentet om kontroll på sin egen urimelighet. Kontroll er ikke det samme som monolittisk

enhet!

Vi vil i tillegg framheve T.Ø.s åpenbare kvaliteter som en ærlig og skarp politisk journalist. med sin lange fartstid i partiet og hennes høye politiske/journalistiske nivå, har vi full tillit til at hun ville gjort en konstruktiv innsats i avisas ledelse. Vi synes "politisk paranoia" er et dekkende uttrykk for ledelsens handling i denne saka. Vi vil på det sterkeste kritisere SK for at øksa nå har falt, og den politiske polarisering er et faktum. KK har mistet en kvinnelig politisk journalist, og en erfaren kamerat er tapt for partiet. Vi vil ikke godta at en slik behandling av

kamerater skal få vokse fram i vår avis!

Til sist: Det er sjølsagt at det til enhver tid vil være motsetninger innad i avisa angående KKs redaksjonelle linje. Men for at slikt skal komme fram på en åpen og konstruktiv måte - uten mistenkliggjering og polarisering mellom partene - da må først og fremst metodene for ledelse endres. Når de er grundig korrigert, må det gås dypere i materien. I den sammenheng etterlyser vi det omtalte SKs 7-punktsprogram.

Vi kan ikke godta SKs oppsummering av KK-konflikten.

*Innlegg
til
april-TF
må være oss
i hende
innen*

20. MARS

NEHEJ..INTE TF INTE...

INNHOOLD

Leder:

Ut på gata som kommunister av A. La [redacted] s. 2

Tema: DEN STORE KAPITALISMEDISKUSJONEN

Utveier for den 3.verden av SKAU s. 3

Tema: 1.MAI

1.mai - ikke en "dag", men en kamp ! av K. Er [redacted] s. 5

Debatt: RV

Valget 1985: står ML-bevegelsen

ved en korsvei ? av J.A. O [redacted] s. 11

Tema: GRUNNORGANISASJONENE

Hard satsing på årsplanen ! av SKAU s. 20

Nokre tanker kring partiarbeid

i distrikta av Utenbysavdeling s. 24

Partiarbeid i bygda av Gerd s. 25

Debatt: PLAN og PROGRAM

Demokratisk sentralisme og

medlemsøkning av Styret i bydelsavdeling s. 27

Sameprogrammet av M.J. s. 29

Tema: KVINNEKAMP

Har diskusjonen stoppa opp ?

(om kvinneorganisering. red) av Tora & Olga s. 31

Fortsatt sjølbestemt abort ! av Alice s. 33

Meldinger:

Nytt kulturutvalg fra SKAU s. 34

8.mars, 6-timeersdag og

Menn Mot Porno fra Kvinnefronten s. 34

Tema: KLASSEKAMPEN

Vedtak om KK av Troms AKP s. 35

KK-konflikten av SKAU s. 37

Om motsetningene i KK av Arbeidsplassavdeling s. 37